Perikelen in Puerto Rico

Gerard Treffers

Perikelen in Puerto Rico

Gerard Treffers

Een humoristische beschrijving van reisverhalen in Puerto Rico, Gran Canaria. Persiflages van ontmoetingen met personen op straat, in restaurants en op het strand. Heerlijke humor, herkenbaar en goed oefenmateriaal voor de lachspieren. Het zijn reisverhalen van een 'doorgewinterd' echtpaar met een verstandelijk gehandicapte dochter, die vooral geïnteresseerd is in bling bling Veel anekdotes over de communicatie en verkooptechnieken van de plaatselijke uitbaters. Voor iedereen die interactief wil deelnemen aan het spel tussen restauranthouders, straatverkopers en plaatselijke veldwachters. Alles tot lering en vermaak!!

© Gerard Treffers

Geïllustreerde verzameling met aanvullende verhalen

Inhoud

1 Sjon

2 Al Bundy

3 De Maffia van de avinida del playa

4 Antonio

5 Maggario

6 Sjon

7 San Miguel

8 Bling Bling

9 de restaurants aan de avenida de playa

10 Non-verbaal terrorisme

11 Passeer etiquette (Non-verbale communicatie in verkeer)

12 Straatgasten

13 Rare badgasten

14 Mau Mau

15 Elvis

16 The Stairs of Puerto Rico

17 Rare Straatgasten

18 Katrien Vullers

Inhoud vervolg

19 Een 149 bj2 tje

20 De Chinees

21 Contacteren

22 Update Al Bundy

23 De gevaren van omkeren

24 Update Antonio

25 Toiletteren bij Maggario

26 Pootje

27 Update binnenhalers

28 Professialiseringsproces binnenhalers

29 Met de Spaanse slag!

30 Technisch gemankeerd

31 De 65+ crisis

32 Oh, Oh, Oh, Antonio

33 Vertel me hoe u eet en ik zeg wie u bent

34 Revisie Handboek voor Binnenhalers

35 De definitieve teloorgang van Cumana

1 Sjon

“Hee Puerto Rico" werd ons toegeschreeuwd toen we het vliegtuig naar Gran Canaria instapten. Het waren Sjon met zijn vrouw, ze zaten op de eerste rij. Hoewel Sjon al zeventig was, zag hij er nog patent uit met zijn opgeschoren koppie. Zijn tattoos en zijn macho uitstraling. Ik verdenk hem van het "Kleine mannetjes syndroom" Sjon met zijn vrouw komen al meer dan 30 jaar, iedere winter naar Puerto Rico. In de pikorde van de Nederlandse kolonie stonden ze onbedreigd bovenaan. Met gepaste eerbied en zijn status in acht nemend zei ik: "Hé Sjon, ik dacht dat jij allang op Gran Canaria zat". De pikorde werd namelijk bepaald door hoeveel jaar je al in Puerto Rico bent geweest, hoeveel weken of maanden je verbleef, of je dagelijks de Telegraaf las en wist hoe slecht het weer in Holland was. Sjon antwoordde onverstoord: " Nee, we komen altijd begin december aan tot april/mei, en jullie”, vroeg hij om de juiste verhoudingen even aan te stippen.

Wij maar vijf weken, zei ik mijn plaats kennend. "Nou dat is toch ook niet verkeerd", zei Sjon bemoedigend, als een trotse vader wiens zoontje de eerste stappen zet. Oké, Sjon we zien je nog wel. Sjon was inderdaad nauwelijks over het hoofd te zien. Hij zit steevast iedere dag, als een poortwachter op het hoekje van de laatste rij stoelen bij de ingang van het strand van Puerto Rico, Zijn ogen gaan speurend rond naar Hollanders, die zijn status zouden kunnen bevestigen. In tegenstelling tot de mindere goden, die ‘s ochtends hun handdoeken leggen op de eerste rij, om daarbij de beste plaatsen voor de hele dag te claimen, zat Sjon met zijn vrouw helemaal achteraan dicht bij de tap en de wc. In de tien jaar dat we er komen hebben we nooit kunnen ontdekken, dat zijn vrouw kon praten, ze kon alleen verheerlijkt naar Sjon kijken en lachen om wat hij nu weer zei. Als we ons plichtmatige praatje over het weer in Holland en het nieuws uit de Telegraaf uitgewisseld hebben, mochten we doorlopen en genieten van een heerlijke zonnige dag aan het strand.

2 Al Bundy

Een binnenhaler is iemand die voor de ingang van een restaurant staat en zoveel mogelijk mensen overhaalt tot het nuttigen van een maaltijd. Een goede binnenhaler kan zo'n vijftien mensen per avond binnenhalen en daarmee zijn salaris voor zijn baas terugverdienen. Het is een gecompliceerde job, waarbij je in de eerste plaats, je baas moet zien te overtuigen dat iedereen die komt eten daadwerkelijk door jou is binnengehaald. Dat vereist cold reading, kennis in lichaamstaal.

Iemand die non-verbaal al aangeeft te komen eten moet zo luidruchtig mogelijk benaderd worden, zodat de baas de indruk krijgt dat die persoon tegen zijn zin, door de overredingskracht van de binnenhaler komt eten. Het ultieme bewijs is als de binnenhaler een plaats gewezen heeft en de menukaart overhandigd heeft. Iedereen die bijvoorbeeld van een vorig jaar herkend wordt, moet uitgebreid gezoend worden en omhelsd, ook als je als binnenhaler weet, dat die personen niet komen eten. Het gaat er immers om door die begroeting je populariteit bij de potentiële klanten aan je baas te showen. 'Al Bundy ‘is een dergelijke binnenhaler. Toen we hem de eerste keer in een restaurant bezig zagen, waren we onder de indruk van zijn perfecte imitatie van Al Bundy.

Zijn onvoorspelbare looppatroon, zijn scheve mond en zijn verpletterende domme uitstraling, leken ons een topprestatie toe, totdat we langzamerhand in de gaten kregen dat het zijn natuurlijk gedrag was. Al was multi inzetbaar. Hij kon ook oberen. Hij had een uitgebreid repertoire van bedienen. Als een klant een visje bestelde, kwam Al met een enorme schotel met daarop een geweldig grote plastic vis gedrapeerd aan. Zijn meest succesvolle truc werd uitgevoerd met een plastic kop en schotel. Als een klant een kopje koffie bestelde, kwam Al met zijn lege plastic kop en schotel aan, en benaderde de klant met zijn ongeëvenaarde waggelgang, ongeveer 1meter voor het tafeltje struikelde Al over zijn eigen benen en viel over de tafel van de klant terwijl hij de kop en schotel op schoot van de nietsvermoedende klant gooide. Al hield het niet lang uit op zijn werkplekken. De laatste 5 jaren zagen we Al op de meest vreemdsoortige plaatsen opduiken. Dat betekende dat we de route naar het strand steeds moesten aanpassen om te voorkomen dat we door Al begroet zouden worden. De uitgebreide begroetingsrituelen van Al gaven de onschuldige voorbijganger het gevoel dat hij misbruikt was. We hebben geleerd scherp te observeren of Al ergens verdekt opgesteld staat, dan is het zaak even te wachten tot Al aan de andere kant van het etablissement is, zodat we snel, uit de verte zwaaiend naar Al onze weg naar het strand kunnen vervolgen.

3 De Maffia van de avinida del playa

Iedereen die vanuit Puerto Rico naar het nieuwe strand Amadores wil lopen, ontkomt er niet aan langs een aantal elektronica en badkleding winkels te lopen waar de maffia zich op de stoep geposteerd heeft. Kennen de binnenhalers in het centrum nog enige remmingen, deze zijn totaal zoek bij de maffia op de strandweg. Ze blokkeren de weg, trekken je letterlijk naar binnen, geven je ongewild een hand, stoppen je allerlei prullaria in je handen, onder de woorden bandito, pappa en Ali Babba. Ze werken in groepsverband. Mocht de naïeve leek denken dat het om vier afzonderlijke winkels gaat, het is gebleken dat ze allemaal voor de Canarische godfather werken, die zijn bendeleden tot in de kleinste details uitvoerig geïnstrueerd heeft. Ben je de eerste winkel zonder kleerscheuren gepasseerd dan staan de collega 's van nummer 2 klaar om je in te pakken. Sommige argeloze passanten aan de overkant van de straat worden gesommeerd te stoppen. Als er op die manier te veel dreigen te ontsnappen verplaatst de maffia hun genadeloze werk aan de overkant van de straat.

Ik verdenk ze ervan dat ze bewust de stoep aan de overkant openbreken en allerlei obstakels plaatsen ten einde de mensen te dwingen langs hun roversnesten te lopen. De sub assertieve passant die strandt bij de tweede winkel komt een half uur later beladen met allerlei duur gekochte niet gewilde prullaria, gekleed in de meest wanstaltige badkleding versuft naar buiten. De koopwaar bestaat vaak uit eerder geretourneerde defecte apparatuur en niet gedateerde garantiebewijzen. In tegenstelling tot de geshowde nieuwe versies foto en filmapparatuur komen ze thuis tot de ontdekking dat er een oudere versie ingepakt is, vaak zelfs niet compleet, want sommige accessoires kun je tenslotte ook weer duur aan iemand anders verkopen. En als het argeloze onschuldige slachtoffer verdoofd en gehersenspoeld naar buiten gaat, staan zijn collega 's bij nummer 3 en 4 nog klaar om de laatste stuiver uit je portemonnee te ontfutselen. Mocht de geplukte en geplaagde badgast in een onbewaakt moment op het idee komen naar de politie te gaan om zijn beklag te doen, dan zal hij een wereld binnentreden die zelfs Kafka zou doen verbleken.

4 Antonio

Antonio is een held van het eerste uur. Hij beheerde tien jaar geleden een restaurant in het complex van Cumana. Hij was tot in verre omstreken befaamd voor zijn 'soep van de dag’, die hij merkwaardigerwijs kippensoep noemde. Het was een vreemd mengsel van restanten van de vorige dag gemengd met wat verder nog in de ijskast te vinden was. In een vorig leven was Antonio een walrus geweest, wat helaas zijn sporen achter gelaten heeft. Hij heeft de gewoonte om schreeuwend te communiceren, wat veel verraadde van zijn traumatische achtergronden. Het restaurant bevond zich geheel in de buitenlucht, iets wat alle loslopende katten, honden, torren en kakkerlakken uit geheel Puerto Rico snel ontdekt hadden. Op hoogtijdagen speelde zijn schoonzoon de gehele eerstejaars lessen van ' iedereen kan keyboard spelen'. Verder mimeden zijn vingers foutloos op de tonen van zijn zelf opgenomen bandjes die hij ingenieus op zijn keyboard speelde.

Helaas was dit culinaire eiland in Puerto Rico een kort leven beschoren. Of dit etablissement nu door de inspecteur van volksgezondheid gesloten werd of door de directie van Cumana, hebben we helaas nooit kunnen achterhalen. Antonio werd echter niet geheel aan de kant gezet. Zijn subliem improvisatievermogen en organisatorische kwaliteiten werden bekroond met een promotie als ' hoofd bar zwembad'. Deze bar werd geheel in eigen stijl door Antonio ingericht. Allereerst een gigantische breedbeeldtelevisie, waar hij al zijn Spaanse soaps kan zien. (Soms gehinderd door een incidentele klant) Verder staat er een afgrijselijke heksenpop op de toonbank, die Antonio liefkozend 'moeder de vrouw' noemde. Het geheel is gedrapeerd met allerlei knipperende en flitsende lampjes, die bij zijn klandizie regelmatig in combinatie met de drank epilepsieverschijnselen teweegbrachten.

Het zwembad van Cumana

In een mum van tijd heeft Antonio ook hier specialiteiten ontwikkeld. Fameus zijn, zijn enorme pullen bier die half gemengd waren met water, ook had hij ergens een partij ijs en colablikjes ver over de datum op de kop weten te tikken, alles onder het motto 'Het mag niet te veel kosten' Antonio heeft onlangs de fout van zijn leven gemaakt, die hem financieel bijna de kop kostte. Hij had van 17.00 tot 18.00 uur een happy hour ingesteld voor de helft van de prijs. Dat gerucht verspreidde zich snel in Puerto Rico Vanaf dat tijdstip zag je niemand meer overdag bij het zwembad en exact om 17.00 verzamelde zich een menigte hooligans uit Manchester en een grote groep al dronken Scandinaviërs voor de bar van Antonio, scanderend HAPPY HOUR!! HAPPY HOUR!! ANTONIO HAPPY HOUR!! Dit mismanagement is gelukkig snel door Antonio gerepareerd, en de continuïteit van de zaak is weer gewaarborgd, niet in de laatste plaats door Antonio's zoon, die we plotseling zagen opdagen en die hoopt in de voetsporen van zijn vader te kunnen treden. Hij wilde om een gedeelte uit een vroeger opstel van mijn zus te citeren: Net zo'n grote zak worden als zijn vader!

5 Maggario

Maggario heeft sinds vele jaren een zaak die het midden houdt tussen een veredeld cafetaria en een restaurant. Zijn zaak bevindt zich op een strategische plek bij de ingang van Shoppingcentre fase 2. Maggario is een van onze eerste vrienden. Hij is een gedrongen, uitgedijde man, met een neus die doet vermoeden dat hij Griekse voorouders gehad moet hebben. Zijn gezicht is meestal uitdrukkingsloos, maar met zijn kleine donkere ogen kijkt hij spiedend in het rond. Als Maggario zich voortbeweegt, krijg je de indruk dat het onderste gedeelte van zijn lichaam het bovenste nauwelijks bij kan houden. Als een Speedy Gonzales racet hij door de zaak. Zijn specialiteit is een half gegrilde kip met patat. De klandizie die zijn zaak bevolkt is van een vreemd pluimage. Het is een bonte verzameling van alle minimals in town. Dat alleen al loont de moeite waard, zijn etablissement te bezoeken. Zo zijn er onze Scandinavische ' vrienden ' Een Scandinavisch equivalent van Sjon en zijn vrouw. Acht jaar geleden hebben ze een armbandje aan Karin gegeven en nu zijn we voor eeuwig vrienden. Ik verdenk mevrouw van een verleden met anorexia, ter compensatie van haar bmi heeft ze zich beladen met ringen, armbanden en kettingen en horloges, wat bij Karin natuurlijk in de smaak valt. Ze spreken twéé woorden Engels (Ik overdrijf echt niet!) In al die jaren komen we niet verder in de communicatie dan met een gênant glimlachen naar elkaar. Ieder jaar bereiden we ons weer voor op de eerste ontmoeting, maar het wordt ieder jaar zwaarder, zodra ze ons zien vallen ze ons om de hals en begroeten ons als de meest intieme vrienden. Gelukkig komen ze nooit verder in Puerto Rico dan de zaak van Maggario, dus in de rest van de stad zijn we veilig.

Bij Maggario

Een ontmoeting bij Maggario

Maggario heeft een speciale band met Karin. Als hij haar ziet laat hij alles in de steek en omhelst haar met de woorden: "Ha my darling." Daarna wijst hij met zijn vinger naar zijn wang, waarop Karin hem geconditioneerd een kus geeft. Wij worden begroet met pappa en mamma Er worden geen lastige vragen gesteld wat we willen gebruiken, er heerst een vast ritueel. Een half gegrilde kip met patat! Als Maggario ziet dat Karin haar bord bijna leeg heeft, spoedt hij zich naar de ijsafdeling en schept ongevraagd een onbehoorlijke portie ijs voor haar op. Als hij zijn gift gedeponeerd heeft wijst hij weer naar zijn wang, als de portie gigantisch groot is kan het gebeuren dat hij naar zijn twee wangen wijst. Wij ' krijgen' een Irish coffee, die de naam koffie niet waard is door de overmaat van whisky. Als we uiteindelijk afrekenen zorgen we ervoor dat de 'giften' van Maggario ruimschoots terugbetaald worden door onze fooi. Zo blijft een, door ieder gewaardeerd ritueel en vriendschap in stand. Wee de onschuldige bezoeker die naar de wc moet. We adviseren om een plattegrondje mee te nemen of Google maps in te schakelen. Voordat het begeerde kamertje betreden kan worden moet men zich eerst door een ingenieus systeem van schuifdeuren die willekeurig alle kanten kunnen openen, worstelen. In deze catacomben van Maggario staan ook vaak hindernissen in de vorm van voorraad, maar iemand die echt nodig moet komt er wel doorheen. Als je dan uiteindelijk beloond wordt om je behoeften te doen (verwacht niet dat dat benauwde kamertje op slot kan, of zelfs maar deugdelijk verlicht is) dan zijn de problemen nog niet voorbij. De wc-deur gaat namelijk naar binnen toe open, wil de gekwelde wc ganger kunnen ontsnappen, dan zal hij eerst op de wc-pot moeten gaan staan teneinde de deur te openen. Dan pas kan de zoektocht naar de tent van Maggario opnieuw beginnen. Het schijnt dat er nog steeds mensen vermist worden, waarvan men denkt dat ze nog steeds in de krochten van Maggario ronddwalen. Een andere keer meer over de klandizie van Maggario. Het schijnt dat er gevochten wordt door allerlei aankomende antropologen, sociologen en psychologen om bij Maggario een stageplaats te bemachtigen.

6 Sjon

We zijn gisteren weer naar het ' oude strand' geweest. Ik zei tegen Sjon: " het is de laatste tijd wel uitzonderlijk mooi weer, ik hoop dat het goede weer niet op is als onze dochter en schoonzoon over twee weken komen:" Sjon: " schei asjeblieft uit, ik moet nog 14 weken. (.....)

7 San Miguel

In de wereld van de binnenhalers neemt het restaurant San Miguel een eenzame, unieke plaats in. Er staat voor de zaak namelijk geen binnenhaler maar een tegenhouder, of zoals u wilt een zoethouder. Het is er zo druk dat er constant een menigte staat te dringen voor de ingang om een hapje te nuttigen. Benito, de enige tegenhouder in Puerto Rico schenkt naar eigen zeggen zo 'n 15 flessen honinglikeur, verdeeld in kleine porties aan de hongerige wachtende meute, om ze zo letterlijk zoet te houden. Een enkele Manchester hooligan schuift steeds achter de rij aan, of bedient zichzelf van deze gratis alcoholische traktatie als Benito met de menu 's op stap is. Het restaurant San Miguel heeft een rijke historie en mag de bakermat van alle binnenhalers genoemd worden. In het verleden ontwikkelde de toen nog ' gewone'. Miguel een standaardwerk voor binnenhalers, wat tot op heden nog niet geëvenaard is. In zijn groene colbertje met zilveren knopen leek hij meer op een liftbediende, dan op de ' vader ' alle binnenhalers. Hij kon belangstellend over de schouder van een potentiële klant naar de door hem zelf samengestelde menukaart kijken, alsof hij hem voor het eerst zag. Eenvoud was zijn kracht! We geven een kort resumé van zijn succesvol standaardwerk.

De minimale vereiste vaardigheden van een binnenhaler:

Hij moet de menukaart tussen twee vingers minimaal een minuut kunnen ronddraaien met een frequentie van ongeveer 70 per minuut.

Minimaal 4 woorden te spreken in Scandinavische talen, het dient aanbeveling om een Scandinaviër in zijn eigen taal aan te spreken.

Altijd eerst oogcontact maken voor je iemand aanspreekt.

Oudere mensen hebben voorrang bij het aanspreken, ze hebben meer te besteden.

Restaurant San Miguel

Een binnenhaler moet mensen stoppen, dit kan door naar een menukaart te wijzen, of deze in handen te geven, naar een tafel te wijzen, aan te raken of te omhelzen.

Een binnenhaler moet feilloos het dominante alfa mannetje van een groep herkennen.

Een binnenhaler moet ouders het idee geven dat hij kinderen schattig vindt of een speciale band met ze heeft. Een assortiment goedkope lolly's moet binnen handbereik zijn.

Een goede binnenhaler laat zich niet gelijk uit het veld slaan, hij loopt met potentiële klanten mee op om hen verbaal tot stilstand te brengen.

Als het restaurant in een uithoek ligt kan de binnenhaler de intieme zone vergroten door meer afstand te nemen van het etablissement.

Als niets helpt, moet men in uiterste nood zijn toevlucht nemen tot een overweldigingtechniek. Een wildvreemde, nietsvermoedende, voor het eerst in Gran Canaria bezoekende gast, moet omhelsd worden als de trouwste klant onder de woorden: I know you from last year!

8 Bling Bling

Voor Karin is Puerto Rico een eindeloos paradijs, maar ook een plaats van ongekende verzoekingen. Voor praktisch iedere winkel staan wel een of meerdere tafels met daarop tientallen horloges en bling bling uitgestald. Een simpele wandeling door het winkelcentrum, betekent voor ons een onophoudelijke strijd om niet onder enthousiaste kreten van het ene naar het andere stalletje getrokken te worden. Na 35 jaar word je daar moe van. De eerste indrukken die je van een mens hebt worden door gewone stervelingen vaak gevormd door mimiek, houding-en bewegingspatroon, kleding etc., zo niet bij Karin, zij scant naar horloges, armbanden, ringen en kettinkjes.

Bling bling

In een mum van tijd heeft ze iemand ingeschaald. Als dit eenmaal op haar harde schijf is opgeslagen, is het niet meer te deleten, zelfs na jaren niet. In haar bijna oneindige verzameling prullaria, is er bij Karin altijd plaats voor meer. Ze heeft hiervoor in de loop der jaren meedogenloze technieken ontwikkeld. Deze kunnen in verschillende omstandigheden en situaties aangepast worden. Is haar aandacht getrokken naar een mooi sieraad, en mooi betekent vooral groot, kitscherig en vol glitters, dan trek ze haar plan. Een argeloze voorbijganger wordt in de eerste fase

verrast door Karins enthousiasme en extreme aandacht en wordt zo tot stilstand gebracht.

Bij de sieradenkraam

Een bezoek aan de winkel

Dat is zijn/haar eerste fout! Na de eerste verwarring ervaart het slachtoffer deze eerbetuigingen als een bevestiging van zijn/ haar goede smaak en in sommige gevallen zelfs van zijn/ haar identiteit. Dat is de tweede fout! In een volgende fase van deze voorspelbare strijd herkent men dat Karin verstandelijk gehandicapt is, zo ontstaat er een zwak moment, waar Karin genadeloos gebruik van maakt. Zeker in de Spaanse cultuur, waar men niet gewend is aan verstandelijk gehandicapten in het publieke domein ontstaan er ongekende mogelijkheden voor Karin. Het slachtoffer krijgt te maken met allerlei vreemde en gemengde gevoelens van verlegenheid, bewogenheid, superioriteit en medelijden. Dit is een klimaat wat perspectieven biedt voor Karin. De volgende fase in deze ongelijke strijd is dat Karin de gedoodverfde juwelen ' voor de lol mag passen:' Dat is de derde fout!

Een vrolijk winkelmoment

Waarna Karin de definitieve genadeslag toebrengt door haar enthousiasme tot ongekende hoogte op te voeren en het slachtoffer het idee te geven, dat juist dit juweel het enige is wat ze in haar hele leven geambieerd heeft. Tot slot capituleert de verwarde en gehersenspoelde passant en geeft het begeerde kleinood genereus aan Karin en vervolgd zijn/ haar weg confuus en met licht groeiende twijfels. We hebben heel wat mensen in bescherming voor Karin moeten nemen, die hun gouden horloges, trouwringen, parelen kettingen en andere kostbaarheden rücksichloos weggaven. Vervolgens moeten wij als ouders dezelfde strijd voeren als de voorbijganger, als we Karin opdracht geven de ' gekregen spullen' weer terug te geven. Na 35 jaar winnen

we dit maar net, en gaan we verder met een schuldgevoel dat we ' dat kind’ haar gekregen speeltje ontnomen hebben. Veel straatdieven zijn stinkend jaloers op de uitgebreide tools en slagvaardigheid van Karin.

9 de restaurants aan de avenida de playa

Aan de avenida de Playa waar de elektronica maffia zetelt zijn ook nog enkele restaurants te vinden. Een ervan is van Oskar, een nakomeling van onze oosterburen. Oskar denkt het ‘Wirtschaftswunder’ in Puerto Rico nog een keer over te moeten doen. Daarvoor heeft hij in zijn zaak, een pijpenla, alle tafels aan elkaar geschoven, en mag je als je met intimi wilt dineren aan alle kanten omsingeld worden door mensen van de heimat. Voor de tweede oorlogsgeneratie waarvan ik ongevraagd deel uit mag maken is dit een bekend, ‘unheimisch’ gevoel.

Een aantal jaren geleden annexeerde Oskar in zijn overmoed twee restaurants boven de elektronica maffia. Hij hing een reuzengroot bord op met Oskar ’s place en Oskar ’s corner. Je zou zeggen dat hij toch bekend moest zijn met het feit dat je niet ongestraft je buren kunt annexeren. Enkele jaren later zagen we die zaken weer leeg staan. Oskar zelf maakte op ons een nog nerveuzere indruk dan vroeger, vooral zijn personeel moest het weer ontgelden, in een laatste wanhoopspoging had hij de prijzen ook maar weer verhoogd. Hoe de kwaliteit van het eten is weet ik niet, ik heb me voorgenomen daar nooit meer te gaan eten.

Een muzikale ontmoeting

Een stukje verder is er het Italiaanse restaurant El Molino. De manager is een zekere Pepito die wij Jozef noemen. Het is een man begin vijftig, met een kalend hoofd dat gecompenseerd wordt met een flinke haargroei van het matje aan de achterkant. Tien jaar geleden maakte hij grapjes met Karin die hij steevast Maria noemde, Karin kon die humor niet waarderen en we konden haar alleen tot rust brengen door haar aan te moedigen Jozef tegen Pepito te zeggen. Een gevleugelde uitspraak van haar is: ”Hé, Jozef ga eens water halen”. Jozef staat vaak voor zijn zaak bij de menukaart. Ieder jaar doen we de test opnieuw, we lopen in de voetgangersstroom aan de overkant van de zaak waar Pepito staat, dan roept Karin: Hé Jozef! Hé Jozef, ga eens waterhalen! Wat Pepito ook doet en met wie hij ook in gesprek is, na het roepen van de naam Jozef zwaait hij altijd naar Karin en roept: Hé Maria!

Een stukje verder boven de elektronicamaffia is een Grieks restaurant. Het is in de plaats gekomen van het Italiaans restaurant van Ivo en Guido. De waardin van de Griek is een rondborstige gezette vrouw met donker krullend haar. Ze heeft de gewoonte een gast die voor de tweede keer komt plat tegen haar imposante voorgevel aan te klemmen en als het slachtoffer geen kant meer op kan haar volumineuze lippen met een klakkend geluid liefst zo dicht mogelijk bij de lippen van het slachtoffer tot stilstand te brengen. Ik moet toegeven dat het eten goed is. Dus iedere keer als we er gaan eten hebben we de overlevingstechnieken nodig die we opgedaan hebben bij tante C. Tante C. kwamen we regelmatig op verjaardagen tegen. De lippen van tante C.! ! Als ik spreek over de lippen van tante C., dan praten we over een geheel andere klasse als zelfs die van de waardin, of de opgespoten lippen van Patricia Paay . Tante C. was een dame van begin 50 altijd op zoek naar een kleffe zoenpartij. Als ze binnenkwam loerde ze al naar gemakkelijke prooien. Mijn jongere zwager Henk was altijd een gemakkelijk hapje. Henk is gewoon, zoals iedere rechtgeaarde Hollander zijn hoofd bij het kussen om te draaien met de intentie hooguit de wang van de ander vluchtig te beroeren.

De wrede tante C. heeft die schijnbeweging al ingecalculeerd en draait dan plotsklaps haar hoofd zijwaarts zodat ze in een positie recht tegenover Henk’s gezicht komt, dan gaf ze haar prooi de doodsklap door haar enorme lippen al zoekend en draaiend over de lippen van de arme Henk te plaatsen terwijl ze het geheel vacuüm trok. Daarna ging tante C. Henk in opperste verwarring achterlatend over naar de volgende in het rijtje. Verjaardagen waren altijd hoogtijdagen voor tante C. De afweertechnieken die ik ontwikkeld heb dankzij tante C. is een zakdoek pakken kuchen en of snuiten, om daarna een hand ver uit te strekken zodat C. geen gelegenheid kreeg mijn intieme zone te penetreren. Ook een tafeltje als hindernis kan behulpzaam zijn, waarbij het verstandig is als tante C. de rest van familie aan het afwerken is, een zodanige positie te kiezen dan ze niet alsnog langs het tafeltje kon lopen om haar ding te doen. Kortom

dankzij tante C. kunnen we nu naar de Griek lekker eten en passeren en ontwijken we met gemak de waardin.

10 Non-verbaal terrorisme

In een voorgaand artikel heb ik geschreven over tante C die op iedere verjaardag iedereen natte plakzoenen gaf. Als je haar op de wang probeerde te zoenen draaide ze plotseling haar hoofd opzij en omsloot met haar wrede lippen je mond en trok die vervolgens vacuüm. Het non verbaal terrorisme werd geïntroduceerd door mijn zwager Henk, toen die voor de zoveelste keer door tante C. gepakt werd. Op het moment suprême toen C. in de fase van het vacuümtrekken was, stak Henk een denkbeeldig mens in haar rug. Dat was het startschot voor een ongebreidelde vorm van virtueel terrorisme. Op dezelfde avond toen iedereen aan de koffie met gebak zat liep Henk achter tante C. langs en trok een pin uit een virtuele granaat en deponeerde die voor iedereen zichtbaar, behalve voor tante C., onder haar stoel. Daarna telde hij op zijn vingers tot zeven waarna hij met zijn vingers zijn oren bedekte voor de denkbeeldige ontploffing die volgde.

Daar ik enige sympathie met Henk voelde, bedacht ik de rol variant. Vanuit mijn positie maakte ik een gebaar of ik iets onder de stoel van C. rolde waarna ik niet alleen mijn oren bedekte maar ook mijn hoofd vol afschuw afwendde. Al gauw werd de hele avond door meerdere personen tante C. onder vuur genomen. Er ontstond niet alleen een spervuur van granaten die door de kamer rolden of die onder het voorbijlopen van tante C achteloos over de schouder geworpen werden, maar iemand begon ook met scherp schieten vanuit een geweer met een denkbeeldig vizier. Al snel ontstonden er virtuele dampen die weggewuifd moesten worden of revolverlopen die schoon geblazen werden. Vanuit alle hoeken van de kamer werd tante C. onder vuur genomen. Soms zag je alleen maar een hand achter een deur verschijnen, waar het voor iedereen in de kamer duidelijk was wat die hand vasthield. Enkele hadden nog ouderwetse automatische geweren die nog een grote terugslag hadden zodat iemand bijna achterstevoren kukelde. Ondertussen babbelde tante C. onverstoord verder over de plaatselijke roddels zich niet bewust van de schaduwwereld waar zij de hoofdpersoon was. Ze had gewoon een gezellige avond. Tante C was nogal een liefhebster van sherry, en ze kon na ¾ fles aardig meedoen met de lacherige sfeer die zich die avond ontwikkelde. Toen ik even iets bij ons thuis moest halen enkele honderden meters verder stopte ik met mijn auto voor het raam stapte uit en zwaaide even naar tante C en andere gasten.

Aan tafel

Tante C zwaaide vrolijk terug en toe ze zich weer omgedraaid had, duwde ik denkbeeldig een hendel naar beneden om iets op afstand tot ontploffing te brengen, waarna ik mijn oren weer bedekte. Henk beantwoordde dit door vanuit de slaapkamer naar beneden te bellen en toen wij opnamen hoorden we alleen een wekker duidelijk tikken, de telefoon werd met een hilarisch gelach door sommige in de kamer doorgegeven. Bij het afscheid waar tante Cora weer de hele familie afwerkte met haar frontale plakzoenen liep ze diverse messteken in haar rug op. Tante C en wij hebben een heerlijke, onvergetelijke verjaardag beleeft, zelden zo gelachen!

11 Passeer etiquette (Non-verbale communicatie in verkeer)

Non-verbale communicatie speelt een grote rol in ons leven. Wel 80% van de totale communicatie is non-verbaal! Soms zijn we ons hier erg bewust van zoals bij het verhaal van tante C. Een belangrijk onderdeel van de non-verbale communicatie is de leer van de proxemica, dit is de leer van de nabijheid. Het laat zien wat er zich non-verbaal afspeelt in de afstanden en grenzen die we in verschillende situaties hanteren. Bekend is dat de zuidelijke medemens, zoals de Spanjaarden verschillende grenzen hanteren met ons uit de klei getrokken volkje. Maar onderling blijken we als Nederlanders ook moeite hebben met afstanden en grenzen, getuige het volgende verhaal.

Tweemaal per week chauffeer ik mijn dochter naar de zorgboerderij. Dit diervriendelijk paradijs is gesitueerd net buiten een naburig dorpje en is alleen bereikbaar via een slingerend B-weggetje. Twee auto's kunnen elkaar normaliter niet passeren maar gelukkig zijn er enkele verbrede weggedeeltes en enkele inritten van nabijgelegen boerderijen waar dit wel mogelijk is. Enkele kwaadwillige boeren hebben het weinige passeerrespijt geminimaliseerd door hun oprit te versmallen met ijzeren paaltjes teneinde te voorkomen dat hun tuintjes door de naar escape mogelijkheden hunkerende passanten geannexeerd worden tot ruime parkeerhavens.

Er bestaat een stilzwijgende wet, die afgeleid is van de proxemica dat de weg tussen twee opeenvolgende uitwijkmogelijkheden virtueel in tweeën verdeeld wordt. Als je, je qua afstand het dichtst bij een parkeermogelijkheid bevindt, word je geacht de vernederende tocht achteruit te aanvaarden. Hetgeen voor sommigen een hachelijke zelfs levensgevaarlijke onderneming is door de sloten en hekwerken langs het smalle slingerende weggetje. Een geroutineerde B-weg rijder als ik heeft geleerd de afstand tussen de parkeerplaatsen en de positie van de tegenligger(stander) in te schatten en zo nodig wat extra gas te geven om eerder bij het punt van no-return te zijn. Belangrijk is ook de ander de illusie te ontnemen dat er op het reguliere weggedeelte een mogelijkheid zou bestaan om elkaar te passeren. Dit kan het beste door dreigend op het linker weggedeelte van het weggetje de ander tegemoet te rijden. Natuurlijk zijn er ook schurken die zich niet aan de proxemicawetten houden. Ze intimideren de ander door doodleuk midden op de weg te stoppen en te wachten tot de ander de aftocht blaast, zelfs als deze proxematisch gesproken volledig in hun recht staan.

Een roemrucht voorbeeld is zuster Nijenhuis een wijkverpleegkunde slash oude vrijster wereldberoemd door haar halsstarrig karakter. Deze dame met een witte knot

in haar nek had het vermogen iemand zo vernietigend aan te kijken dat zelfs de meest gevreesde slang die toch gewend is haar slachtoffers te hypnotiseren onder haar blik zo snel mogelijk onder een struik zou wegkruipen. Op een kwade dag ontmoette zr Nijenhuis haar manlijke evenknie in een dikke BMW die zijn auto voor het autootje van Nijenhuis parkeerde. Er ontstond een titanenstrijd die na 1 uur en 57 minuten surplace beslecht werd in het voordeel van de wijkverpleegster door de inmiddels gealarmeerde plaatselijke veldwachter. Volgens politierapporten moest de BMW-bestuurder uit de wagen getild worden omdat hij volkomen verlamd was. Helaas was het uitgebreide revalidatieproces van deze idiopathische klachten niet afdoende, de goede man is nooit meer de oude geworden. Nijenhuis die mank liep spotte toch met alle verkeersregels. Als ze zich zoals gewoonlijk met haar fiets op het trottoir voortbewoog schreeuwde ze de stomverbaasde voetgangers toe: He wegwezen! tuut tuut opzij!! Ja, uitkijken!! Iedereen die niet met haar te maken had mocht haar wel.

De enige uitzonderingen in de proxemicaregels zijn de grote vrachtauto's. Ze kunnen niet in de kleine uitwijkhavens en hebben in principe altijd ruim baan. Hun natuurlijke doodsvijanden zijn fietsende scholieren. Met name die in groepsverband rijden. Ze rijden in drie rijen naast elkaar, slingeren over de weg en trekken zich behalve aan elkaar, van niets en niemand iets aan. Er zijn verschillende populaties die in het wild voorkomen met hun eigen dynamiek. De meest gematigden zijn groepen met alleen vrouwelijke exemplaren. Ze kunnen uitermate irritant zijn maar zullen uiteindelijk toch in een weliswaar derde mogelijke uitwijkplaats opzijgaan. Ze worden in halsstarrigheid en brutaliteit overtroffen door groepjes jongens. De pikorde in deze groepen wordt bepaald door degene die het langst met een lachend uitdagend gezicht een auto op kan houden. De verreweg meest gevaarlijke groep fietsers bestaat uit een gemengde populatie. Door ontwikkelende hormonale tsunami's wordt neurofysiologisch gezien het uiterst dunne laagje civilisatie ruimschoots overruled door imponerend baltsgedrag, hetgeen een (vrachtwagen)chauffeur tot waanzin kan drijven. Een enkele dappere broodrijder die zich liet verleiden om een 'corrigerend' tikje uit te delen met de vrachtauto werd getrakteerd op een aanklacht van doodslag door dit gepeupel. De gemiddelde tweewielige scholier is volkomen op de hoogte van de jurisprudentie en waant zich onaantastbaar op het B-circuit.

De ongeschreven etiquette wetten schrijven voor dat de bestuurder van de rijdende auto de stilstaande sukkels moet bedanken. Op de manier waarop dit gebeurd is veel af te leiden over de persoonlijkheid van iemand. In de eerste plaats is er een heel spectrum van veel betekende handgebaren. Zo is er het pinkje dat zich even verheft bij een hand aan het stuur wat getuigd van een superioriteitsgevoel en een zekere minachting voor de ander. De grootte van het gebaar zegt in zijn algemeenheid iets over het dankbaarheidsniveau.

Een openhandgebaar laat zien dat de bestuurder ‘ongewapend’ is en de amplitude en hoogte van het gebaar is recht evenredig aan de sociale vaardigheden van de bestuurder. Zo vertegenwoordigd Gellius V. een groep die weliswaar een redelijk open gebaar maakt tijdens het passeren maar zijn hand voor zijn gezicht houdt zodat oogcontact wordt vermeden. Dit zegt iets over zijn sociale angst en onderontwikkelde emotionele capaciteit. Soms kan het begroetingsritueel ook iets overweldigends krijgen. De gebaren en oogcontact kunnen ook een zeker triomfalisme uitstralen wat door de goedwillende geïmmobiliseerde medeweggebruiker als een vorm van agressie ervaren kan worden. De vergelijking dringt zich op van een zegetocht van Hitler in Parijs waar hij de overwonnen ‘Franse haantjes’ naast de weg uitbundig begroette.

De wet van proxemica beschrijft niet wat te doen als twee grote vrachtwagens elkaar ontmoetten. De bestaande uitwijkhavens zijn te klein en dus kan het gebeuren dat een vrachtauto twee kilometer achteruit het slingerende weggetje af moet rijden. Ook hier spelen afwerende non verbale signalen, intimidatiegedrag, en zelfs verontschuldigende gebaren of een gesuggereerde hulpeloosheid belangrijke vaardigheden om zo’n strijd te winnen. Ik heb ervaren truckers volkomen uit hun plaat zien gaan als ze tijdens zo’n terugtocht groepjes scholieren tegenkwamen. De moraal van dit verhaal is als u zichzelf niet herkent in de vaardigheden om in deze B-wereld jungle te overleven mijdt dit circuit, waarom zou u uw leven hiervoor op het spel zetten? Kies het hazenpad van de regionale wegen ook als u daarvoor behoorlijk moet omrijden.

12 Straatgasten

Als je door Puerto Rico loopt, vraag je soms af: Wie is nou de autochtone puertoriconees? Het antwoord zal de vraagsteller niet bevallen. Neem nu Ricardo, een sneltekenaar die zich meestal tegenover de zaak van Maggario geposteerd heeft. Hij is een klein gezet mannetje, die doet denken aan de vroegere inspecteur Moto, een miezerig Chinees mannetje die door iedereen onderschat werd en daardoor de meest ingewikkelde zaken oploste. Daar houdt de vergelijking op, Ricardo zag eruit als mr. Moto en hij wordt ook door iedereen onderschat, maar in zijn geval volkomen terecht. Zijn carrière is begonnen, toen zijn vrouw hem op straat schopte, en hij toevallig tegen een echte sneltekenaar aanliep.

Hij kreeg enige afgedankte tekeningen van die goede man en besloot voor zichzelf te beginnen. Hij plakte die tekeningen op karton een klapstoeltje en een oud bureaulampje completeerde zijn bedrijfsinrichting. Zijn specialiteit werd: ..... karikatuurtekenen! Genialiteit ligt dicht bij waanzin. Iedere tekening die Ricardo maakt is namelijk een karikatuur! De nietsvermoedende toerist die een tekening voor zijn dochtertje laat maken, vertrekt een kwartier later en 10 euro lichter met een afgrijselijke tekening waarvan hij niet kan ontkennen dat het een karikatuur is!

Een ontmoeting op straat

Iedere avond vanaf 21.30 tot 22.30 lopen er een paar travestieten het winkelcentrum een paar keer rond, ze willen zo reclame maken voor hun theatershow die om 22.30 uur begint. Het zijn meestal frêle, vermagerde jongens die op torenhoge hakken lopen, geschminkt als goedkope prostituees, met enorm opzichtige hoeden, kettingen en protserige andere versierselen. De aandacht die ze vroeger nooit kregen wordt nu ruimschoots gecompenseerd door de getatoeëerde manchester hooligans en dronken Scandinaviërs die ze in hun onovertroffen taaltje de meest oneervolle voorstellen toeschreeuwen. Als ze zo langs de tafeltjes van de diverse eetgelegenheden lopen hebben ze de volle aandacht van Karin, die in deze met enorme horloges en goud behangen exhibitionisten, geestverwanten ziet.

Als ze langs komen verlaat ze ongeacht wat op haar bord ligt haar stoel en stort zich aan de 70cm uitstekende kunstboezem van een van de ‘meisjes’ Deze raken op hun beurt weer vertederd door zoveel liefde en bewondering die hen te beurt valt en nemen iedere avond ook ruimschoots de tijd om dit begroetingsritueel ten overstaan van alle gasten mee te spelen. In al die jaren heeft die opgebouwde ’vriendschap’ Karin geen windeieren gelegd. Pronkjuweel is een 20cm brede vlinderring, die ze als trofee van een van haar vrienden draagt.

De parade van weirdo’s is zoals gezegd een opmaat voor hun theatervoorstelling. Wee, de naïeve huisvader die met zijn gezinnetje, deze show bezoekt. De goede man wordt uitgenodigd om’ mee te helpen’ en naar voren te komen. In een jolige vakantiestemming maakt de ongelukkige de fout van zijn leven door hierin toe te stemmen. Hij wordt en plein publiek opgemaakt en voorzien van jarretels en netkousen, gefotografeerd en aangespoord een zwoele dans uit te voeren. Deze volkomen ontluistering van iedere menselijkheid wordt hem op alle feest en hoogtij dagen door zijn familie en vrienden impliciet en expliciet tot in lengte van dagen in herinnering gebracht.

Een avond in Puerto Rico

Dan is er nog onze buurman, een Indianees die een juwelierszaak heeft in het winkelcentrum. Ik heb hem nog nooit in de tien jaar dat ik hem ken, kunnen betrappen op een glimlach. Hij is een echte businessman doordrongen van de diepe financiële crisis waar het westen, Spanje, Puerto Rico en niet in de laatste plaats waarin hijzelf, in het bijzonder gedompeld is. Hoewel hij zijn zonen dochter en vrouw gedisciplineerd gedetacheerd heeft in de zaak, bemand hij helaas zelf het cal centrum. Dit heeft hij ingericht op zijn buitenplaatsje wat grenst aan onze slaapkamer. Aangezien zijn biologische klok anders loopt dan de onze worden we steevast iedere ochtend gewekt door stortvloed van woorden, waarbij buur niet gehinderd lijkt te worden door enige respons aan de andere kant van de lijn.

Deze verkooppraatjes duren ongeveer een uur, waarna buur weer de trappen afsjokt naar zijn heiligdom en wij ons weer om kunnen draaien in ons bed. Zijn dochter van acht heeft hij geleerd als ze langs het zwembad van Cumana loopt haar ogen af te schermen door met haar hand naast haar linkeroog schichtig langs het domein van Antonia te lopen, zodat ze het Sodom en Gomorra van de badgasten niet ziet. Gelukkig is vader zelf dermate getraind en gehard in het aanschouwen van zulks een wereldlijk verderf, dat hij er iedere dag een studie van lijkt te maken. Nadat hij ontdekt heeft dat Karin gehandicapt is, is ons contact met hem verder verwaterd.

13 Rare badgasten

Hoewel sommigen vinden dat het 'oude strand' voor losers is die te lui zijn om naar het nieuwe strand Amadores te lopen ben ik een andere mening toegedaan. Het oude strand kenmerkt zich door karakteristieke badgasten die je nergens anders vindt. Zo is er bijvoorbeeld 'de gek', een lange magere man die klokslag 16.30 uur op het strand verschijnt. Hij jogt over de gehele breedte van de vloedlijn van het oude strand, in een merkwaardige draf, die het midden houdt van een manke hinde en een aangeschoten konijn. Terwijl hij zich op deze wonderlijke manier voortbeweegt, heeft hij de gewoonte met zijn armen te molenwieken in een dwangmatig ritme. In de molenwieken vrije momenten van zijn ongeëvenaarde looppatroon schudt hij zijn hoofd krampachtig in zijn nek. Daarna draait hij tot afschuw van alle badgasten zijn hoofd extreem naar links en rechts. Als hij zo tweemaal het strand heeft afgewerkt verlaat hij klokslag 16.55 het toneel, niet na nog even alle vuilnisbakken gecheckt te hebben op eetbare restanten. Dan is er 'Viagra' een besnorde venter met een juk met koopwaar zoals cold drinks en fruit. Hij loopt tussen de rijen badgasten en roept op zangerige toon: banana, banana, orange, orange, lemon, lemon, coca, coca, viagra, viagra. Bij die laatste woorden heeft hij de aandacht van iedereen.

Er is altijd wel een wise guy die een kilo viagra besteld en die met vier ongewilde drankjes in zijn ligstoel terugzakt. Op het oude strand hanteert men bij de ligstoelverhuur een verouderd veiligheidssysteem, namelijk: wasknijpers. Als je afgerekend hebt, wordt er ten bewijze van betaling een gekleurde wasknijper op je stoel bevestigd. Iedere dag een verschillende kleur. De maffia van de strandweg is in dit gat van de markt gesprongen door gekleurde wasknijpers te verkopen. Er zijn ook andere technieken waardoor je 12 euro huur voor drie personen kunt ontlopen. Veel Scandinaviërs die om 14.00 uur hun roes hebben uitgeslapen, verlaten het strand op zoek naar de dichtstbijzijnde bar. Als je tegen die tijd het strand opkomt, kun je zoeken naar een beknijperde stoel die non-verbaal aangeeft dat er al betaald is. Vervolgens ga je zwemmen, en in het incidentele geval dat er later nog iemand langskomt voor betaling kun je onverstoord betalen, niet beseffend dat er enige verwarring door de wasknijper zou kunnen bestaan. Het strand wordt ook regelmatig bezocht door een aantal Chinese vrouwtjes uitgerust met een honkbalpet, lange broek, en gympies die je vriendelijk en verleidelijk lachend vragen: messazie ?

Het strand

Ze worden niet gehinderd door enige hygiëne en verspreiden alle restanten van zonnecrème, transpiratie, uitgeknepen puistjes, virussen en bacteriën vrolijk van de ene naar de andere badgast. Je ziet enkele uitgedijde rondbuikige producten van het ‘Wirtschaftswunder’ stiekem naar hun vrouw kijken, of ze in een onbewaakt moment hun sociale controle willen loslaten. De betreffende Chinese vrouwtjes doorkneed in cold reading, blijven juist bij deze oosterburen lachend hun vraag herhalen….. messazie?

Uitzicht op Amadores

Een andere doelgroep van de masseuses zijn groepen jongens, waarvan er altijd wel eentje zich wil laten masseren. Iets waarvan hij al gauw spijt krijgt, als zijn ‘heldenrol’ door de omgeving belachelijk gemaakt wordt en de betreffende masseuse, ieder echt contact vermijdende, rondspeurt naar mogelijke andere klandizie. Een ander verschil van het oude strand met Amadores is de gemiddelde leeftijd. Helaas weerhoudt het de vergrijsde overwinteraarsters niet om topless rond te lopen.

Rondlopen is nog tot daaraantoe, maar als zo iemand in je intieme zone van de ligstoel bevindt, piep je wel anders. Je moet te allen tijde de schijn vermijden dat je naar de rimpelige hangborsten met tepels op kniehoogte zit te loeren. In de praktijk is dit een gevecht wat vergelijkbaar is met een in het nauw gedreven muis die zich dood houdt in het oog met een roofvogel. Dit verschijnsel wordt door stressfysiologen ‘Freese’ genoemd door extreme angst houdt het slachtoffer zich dood. Bij een onvermijdelijk moment van oogcontact wordt je non-verbaal al gauw voor een ouwe vieze gluurder af geserveerd. Een middagje strand wordt zo al gauw een intense beleving. Gelukkig zijn er ook nog normale mensen zoals Sjon waar we bij de uitgang van het strand een praatje over het weer in Holland en het nieuws uit de Telegraaf kunnen maken.

14 Mau Mau

Sinds mensenheugenis vindt er in het winkel/uitgangscentrum van Puerto Rico een titanenstrijd plaats. Enerzijds de ' Mau Mau' een groep van ongeveer 20 negers tussen de 20 en 30 jaar, anderzijds de plaatselijke veldwachters uit Mogan, waaronder Puerto Rico valt. Het ultieme doel van de Mau Mau is de portemonnee van de toerist, hoewel de middelen daartoe zover ik weet alleen handeldrijven en geen diefstal is. Ze lopen met allerlei horloges, armbanden en kettinkjes langs de diverse eet-en drinkgelegenheden en prijzen hun waar aan. Dit is zonder vergunning verboden, maar het probleem van de politie is dat ze daadwerkelijk betrapt moeten worden bij een transactie. De Mau Mau werken in groepsverband en zijn zo brutaal als de raven. Moesten ze zich vroeger met handgebaren communiceren, tegenwoordig is hun alarmeringssysteem de modernste smartphone en communiceren ze via de satelliet. In de praktijk betekent dat, dat de politie zich neergelegd heeft bij het ' opjagen' van de handelaren. Potentiële klanten die aan de buitenkant van een gelegenheid eten of drinken en zich in feite langs de openbare weg bevinden worden aangesproken met: pappa, mamma, Ali Baba, en het geraffineerde master, waarbij de latente discriminatoire potenties van een klant getest worden. Het suggereert de speciale band die er bestaat met de wildvreemde.

Het onderhandelen begint vaak met ' half price'. Hetgeen nog ongeveer 4x de waarde van de prullaria is die voor die prijs tien meter verder op de stalletjes worden aangeboden. De te verkopen handelswaar wordt op de tafel gezet of in de handen gegeven. De Mau Mau heeft onder alle omstandigheden geleerd te lachen om wat het slachtoffer zegt met zoveel mogelijk tanden bloot, dit geeft de toerist het idee dat hij heel geestig is en scherp kan onderhandelen. Daarbij kijken ze schichtig om zich, om de koper het idee te geven dat hij op moet schieten en dat dit een vernederende koop is voor een gewaardeerd lid van de Mau Mau. Ga je uiteindelijk het schip in, dan mag je omdat je zo'n goede vriend bent profiteren van een koppelverkoop, waar je vervolgens ook de hoofdprijs betaald. Ze prijzen je Engels en onderhandelingstechnieken hetgeen het natuurlijk prima doet bij je tafelgenoten. Ze versterken de band doordat ze je ' kennen' van last year. Zo wordt het verkoopklimaat geoptimaliseerd. De superieure gevoelens van de klant worden verder versterkt door de belachelijke uitdos van sommige verkopers. Ze hebben bijvoorbeeld 10 hoeden op, of lopen rond met allerlei ledlampjes op hoed, broek en of bril. Een extreem grote hoed kan dit klimaat ook versterken.

Een ontmoeting tijdens de vakantie

Het gaat meestal om bedragen tussen 10 en 20 euro, de laatste troef die uitgespeeld wordt, waar je vrienden of familie bij is, is dat je toch geen grote vrek op je vakantie wil zijn die, die arme zwartjes van hun primaire levensbehoeften wilt onthouden! We hebben met Karin keiharde afspraken gemaakt, alleen prullaria via het puntensysteem van gedrag. Dit is zelfs door de Mau Mau in de loop der jaren geaccepteerd. Volledigheidshalve moeten we vermelden dat Karin een paar kettinkjes ' for free'. Gekregen heeft. Of dit gezien wordt als een ultieme investering, of dat ze een koekje van eigen deeg krijgen, namelijk dat ze bezwijken voor hun eigen wapens van superioriteitsgevoelens is nog niet geheel duidelijk. Er is nauwelijks concurrentie voor de Mau Mau. Er lopen twee Chinese vrouwtjes beurtelings al jaren het centrum af, met wanstaltige popjes en nemen met een volmaakte glimlach tienduizenden afwijzingen in ontvangst. Dan loopt er nog een doofstomme van wie de Mau Mau zelfs nog veel kan leren. Hij deponeert zijn koopwaar op de tafels met een kaartje dat hij doofstom is en loopt dan weg, de ' klant' in verwarring achterlatend. Dit, om ongeveer 5 lange minuten later weer terug te komen. In die tijd heeft het gevoelssysteem verschillende stadia verlopen. Vergelijkbaar met de stadia die Kubler Ross geanalyseerd heeft bij terminale patiënten. Eerst ontkenning, verwarring, dan acceptatie en ten slotte capitulatie. Zo speelt de tijd in het voordeel van de doofstomme, je kunt de koopwaar niet gelijk weigeren.

Als de toerist rijp is voor zijn ondergang komt de doofstomme terug en krijgt een vette prijs. Of de doofstomme werkelijk doof is heb ik nooit kunnen achterhalen, stom is ie in ieder geval niet! Verschillende restauranthouders hebben in de loop der tijd pogingen ondernomen om de clan te weren. Ze hebben het nadeel dat de clan opereert vanuit de openbare weg. (Het pad tussen de verschillende restaurants) Een ander nadeel is dat ze onderhandelen met hun eigen klanten die dit toestaan, ze moeten oppassen dat hun vertrouwensrelatie met hun klanten geen gevaar loopt. Bovendien is de clan bijzonder vasthoudend en zijn ze niet van plan hun verkoopterrein op te geven. Er is maar een binnenhaler die de clan uit zijn tent weert, een gewezen hooligan uit Manchester die ze met fysiek geweld verwijderd. Kortom een toerist krijgt waar voor zijn geld als hij in Puerto Rico gaat eten. Een geweldig schouwspel tussen Mau Mau - toeristen-politie-restauranthouders en binnenhalers, je kunt aan dit spel interactief deelnemen of er alleen van genieten tijdens het verorberen van je maaltijd.

15 Elvis

Een van de meest illustere figuren in het uitgaansleven is Elvis, the king of Puerto Rico. Elvis is viermaal per week in 'High end' te beluisteren. Hij arriveert op vaste tijden gekleed in zijn karatepak, zijn 'jumpsuit' met glitters, met lange bakkebaarden en vetkuif. Hij is dan gewapend met zijn cassettebandje, waar twee maal drie kwartier nummers van Elvis Presley zijn opgenomen. Elke dag, dag in dag uit, week in week uit maand in, maand uit, zelfs jaar in jaar uit hetzelfde bandje, alle nummers steeds in dezelfde volgorde. Elvis is vertrouwd, je weet wat je aan hem hebt, hij stelt je nooit teleur. Zijn vrouw heeft in de loop der jaren met toenemende bezorgdheid het veranderingsproces bij Elvis opgemerkt.

Ze kent haar eigen Antonio niet meer en hij spreekt zijn dochter aan als Priscilla, ze denkt dat hij in een identiteitscrisis is. Hij is zijn kleine achtertuintje begonnen zijn eigen Graceland op te starten. The King heeft zelfs zijn oude gedeukte bestelauto roze gespoten, in navolging van Presley die reed in een roze Cadillac. Als Eleanore, zijn vrouw, haar onrust uit, zingt hij: " that's allright, mama" (het vierde nummer van het bandje) Wij zijn al jaren trouwe groupies van Elvis. Hij maakt ook steevast dezelfde grapjes, op dezelfde tijden. Als hij voor een nummer vragend roept: " one for the money", dan weten Karin en ik niet, hoe hard en snel we moeten roepen: " two for the show", als is het alleen maar om te bewijzen dat we tot de ' happy few, insiders' behoren,

Een avond met Elvis

Als the King zo heupwiegend voor the crowd staat weet hij op een bijzondere manier, gearriveerde vrouwen te bereiken, die in hem, de ideale schoonzoon zien. Maar hij heeft ook het vermogen andere doelgroepen te bereiken, zelfs het gemêleerde publiek wat de tent van Maggario bevolkt. Zijn ' Love me tender' en ' Muss ie den' doen zelfs de grootste criticus verstommen en stiekem een traantje wegpinken. Karin is een van de weinigen die af en toe the King, op het podium mag benaderen, al is het niet te lang. Al te opdringerige dansers wijst hij beslist af. Hij stopt zijn bandje en vraagt wie er nou eigenlijk optreedt. The King of the rock eist terecht alle aandacht op. In de pauze staat backstage zijn geliefd biertje klaar. De pauze wordt steevast ' opgevuld'. Met vier nummers van Fernando. Fernando heeft een enigszins afgetrokken uiterlijk en is aan lagerwal geraakt.

Voor zijn optreden zie je hem zenuwachtig aan zijn sigaret trekken in een hoekje, hij is duidelijk afgunstig op Elvis. Fernando heeft zijn goede jaren gehad en heeft gigs gehad, optredens waar Elvis alleen maar kan van dromen. Na veel aandringen bij de directie hebben ze hem uit medelijden toegestaan om de pauze te vullen. In die tijd neemt het toiletbezoek zienderogen toe. Als toeschouwer ervaar je een diepe plaatsvervangende schaamte als hij lallend, met dichte ogen zijn ' Sweet, sweet, Caroline’ inzet. Zelfs zijn vroegere handelsmerk werkt niet meer, hij heeft de gewoonte om de microfoon bij zijn neus te houden en met een vinger naar iemand uit het publiek te wijzen terwijl hij zingt: " I-love you " De zo aangesprokene moet

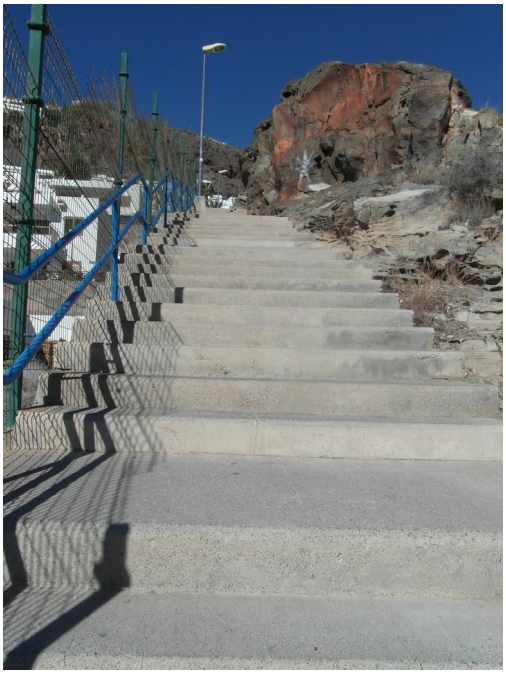
meestal afgevoerd worden en heeft stevige psychische begeleiding nodig. Het schijnt dat deze ongelukkigen nog bijna iedere nacht zwetend wakker worden en die vinger op zich af zien komen. Gelukkig komt Elvis weer terug voor de zaak is leeggelopen.

Na ' Hounddog' en 'Jailhouse rock' kunnen we weer tevreden naar het appartement terug.

16 The Stairs of Puerto Rico

Puerto Rico ligt in het zuidelijke deel van Gran Canaria, in een dal omgeven door twee massieve bergketens. Veel appartement complexen zijn in de loop der jaren tegen de berghellingen aangebouwd, met eindeloze trappen, die vanuit de hooggelegen appartementen toegang verschaffen tot het winkel en uitgaanscentrum in het midden van het dal. Ik pleit ervoor om de honderden trappen van Puerto Rico te nomineren voor opname op de wereld erfgoed lijst. De beroemde Spaanse trappen in Rome zijn opstapbankjes vergeleken bij die in Puerto Rico.

De trappen stralen een geweldige creativiteit en flexibiliteit uit. Iedere trap is namelijk uniek en iedere tree verschillend in breedte structuur en opstaphoogte, zodat iedere passant gedwongen wordt om stap voor stap te genieten van deze magistrale bouwwerken. De trappen lopen op onvoorstelbare en onnavolgbare wijze van het bovenste winkelcentrum kriskras naar beneden. De onoplettende wandelaar die zo fluitend zijn reis te voet van boven naar beneden begint, loopt grote gevaren! Daar niet alle trappen tot de openbare werken behoren, kan het gebeuren dat de nietsvermoedende wandelaar na een fikse wandeling met een afgesloten hek geconfronteerd wordt, dat het privégebied afbakent van een Scandinavisch opvanghuis voor alcoholverslaafden.

De trappen van Puerto Rico

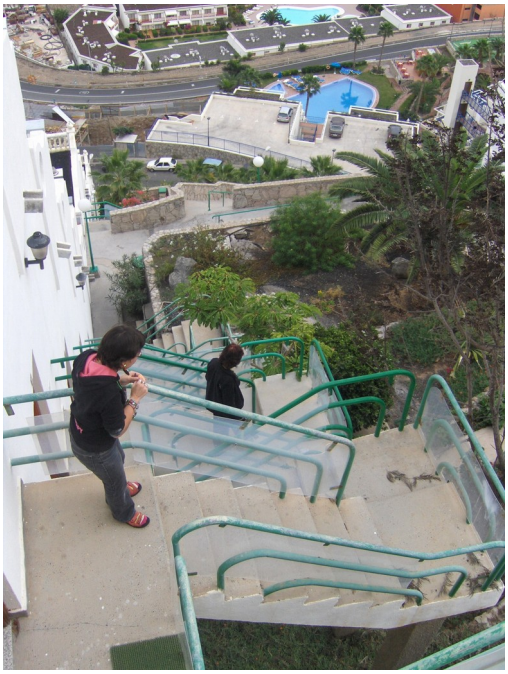
Wat onvermijdelijk betekent dat het slachtoffer rechtsomkeert moet maken en na dertig minuten trap op lopen weer bij af is. Het loont de moeite om een dagje bij de trappen door te brengen. Een kort onderzoek zal uitwijzen dat er grote verschillen bestaan tussen opgaande en dalende gebruikers, autochtonen en allochtonen, Scandinaviër en gepeupel uit Manchester en gewone stervelingen. De grillige samenstelling van de trappen kent veel slachtoffers. Er wordt gefluisterd dat de financiering van de trappen voor een groot deel gesponsord is door de plaatselijke privéklinieken. Iedere zichzelf respecterende kliniek heeft ten minste een ambulance (of wat daarvoor door moet gaan) onderaan de trappen paraat staan. Een ' goede' dag levert al gauw een aantal gecompliceerde beenbreuken, verstuikingen, schaafwonden en met een beetje geluk ook een aantal comazuipers op.

Nog meer trappen

Vaak in combinatie met wat extreme infecties opgelopen door wat er zoal op de trappen ligt, variërend van hele of halfdode kakkerlakken, uitwerpselen, hele of halfvolle bierblikjes en contact met een gestrande dronken hooligan. De longinhoud van de individuele wandelaar wordt op pijnlijke en gênante wijze zichtbaar en hoorbaar bij het bestijgen van de trappen. Een doorgewinterde (!!!) geoefende wandelaar laat nooit blijken dat hij dodelijk vermoeid is. Alleen losers zuchten de adem uit hun lijf. Ondergetekende heeft allerlei tips en trucs om een dergelijke ontluistering tegen te gaan. Zo dient het bijvoorbeeld aanbeveling om na enige

minuten verrukt stil te staan bij het uitzicht, of nog beter iets aan te wijzen, teneinde zo op adem te komen.

De weg naar beneden

Je kunt ook ineens iets nodig hebben in je rugzak of een controlecheque doen. Voor sommige Scandinaviërs is Puerto Rico een drankparadijs. Ze betalen nog geen tiende voor de drank als thuis. Per saldo wordt dit voordeel echter genivelleerd doordat ze ook tien keer zoveel drinken. 's Nachts heeft de terugkerende barbezoeker twee grote vijanden: de uitwerking van alcohol op zijn motoriek en het nuchtere feit dat hij de trappen op moet in plaats van af.

Dat leidt tot vreemde taferelen. Sommigen zijn op hun slingerende weg tot stilstand gekomen en vragen verdwaasd en stotterend de weg op de trap. Anderen zie je steeds rondjes draaien, ze lopen steeds dezelfde trap op en af. Het overtollige vocht wordt uit de verschillende lichaamsopeningen geloosd, soms naast, soms op de trap. Het zou de moeite waard zijn Bruce Springsteen analoog aan de Streets of Philadelphia een nummer te schrijven over de stairs van Puerto Rico

17 Rare Straatgasten

In Puerto Rico lopen heel wat vreemde vogels. Sommigen gaan helemaal 'los' als ze op vakantie zijn. Dat geldt voor de getatoeëerde hooligans uit Manchester en de ‘nette’ mensen uit Scandinavië. Maar soms komen ze ook solitair voor. Enkele van deze vreemde snuiters verdenk ik ervan dat ze mogelijk op proefverlof zijn. Zo loopt er al vele jaren een vreemd figuur in het winkelcentrum die herkenbaar is aan een grote grijze rugzak, die hij altijd met zich meetorst. Het gewicht van zijn rugzak stabiliseert zijn behoorlijk buikje, zodat hij nog redelijk rechtop kan blijven lopen.

Hij heeft een vaag grijs snorretje en is meestal getooid met een achterstevoren gedragen honkbalpetje. Hij kijkt vrij schrander uit zijn ogen, heeft een korte broek met het kruis tussen zijn knieën en loopt op sandalen uit de tijd van frater Fenancius. De inhoud van zijn rugzak is onvoorspelbaar: make up spullen, een veel te kleine broek, maandverband, flessen wijn, onderbroeken en zelfs luiers. Een oppervlakkige analyse zou snel tot verkeerde conclusies leiden. Is die man een pedofiel, geschuffeld, travestiet, of gewoon pervers.

Een feestelijk moment

Hij bevindt zich meestal in gezelschap van twee vrouwen, die hem van de ene winkel naar de andere voortduwen, hij lijkt nauwelijks over een eigen wil te beschikken. Hij

functioneert als een pinautomaat voor die dames. Het lijkt wel of die vreemde snuiter een speciale interesse heeft voor baby’s, goedkope horloges, onooglijke hondjes en goedkope prullaria. Je kunt hem ook vaak signaleren als een wachtpost voor kledingzaken, parfumerie of zelfs speelgoedzaken.

Maar wat bedenkelijker is hij staat vaak voor wc 's en openbare toiletten of wat daar in elk geval voor moet gaan. Het lijkt wel of hij daar steeds personen oppikt. Zijn 4 deur wagen staat vaak op de meest vreemde plekken geparkeerd met alle deuren wijd open. Een oplettende passant ziet vaak water als een beek ontspringen onder een van die deuren, waarna de deuren snel worden dichtgegooid en die vreemde snuiter als een speer wegscheurt, een spoor van uitwerpselen achterlatend. Als de weg wat afloopt kan het gebeuren, dat de nieuw ontstane waterloop een andere weggebruiker kan verrassen. Hij kan uren boeken lezen en driftig aantekeningen maken, maar je vraagt je af: wordt hij daar nou echt wijzer van? Hij voelt zich uitstekend thuis bij zijn beste vrienden Antonio en Maggario en geniet van hun ‘intelligente’ Spaanse levensstijl. Vaak mompelt hij naar de kleinste dame die hem vergezelt: Dat het ‘stelletje’ thuis moet doorwerken, en hard moet doorwerken. Geen getreuzel en gebeuzel en al helemaal geen geneuzel Zijn ze nou helemaal gek geworden! ! Iets wat die kleine steeds schaterlachend moet beamen. Ja, gekkenhuis roept ze dan meestal.

Iedere ochtend loopt die vreemde snuiter klokslag 12 uur naar een kleine buurtsuper, waar hij een speciale relatie lijkt te hebben met Zaro, een plaatselijke schone, dochter van de uitbater van deze 'super'. Zaro vult zijn rugzak met primaire levensbehoeften zoals bier, wijn, chocolade en andere heerlijkheden.’

Bij de toiletten

Als hij wegloopt, blijft ze hem lange tijd nastaren met een vreemde, medelijdende blik in haar ogen. Je wilt niet weten wat ze denkt. De twee vrouwen met wie hij leeft kennen zijn zwakheden en weten hoe ze hem moeten kneden, Het ene moment goedlachs, vriendelijk en liefkozend om hem daarna emotioneel helemaal op te blazen. Zijn identiteit heeft in de praktijk veel weg van een bijzettafeltje of een pakezel voor die dames. Soms wordt hij tot stoppen gemaand, waarna er weer wat uit of in de tas gerommeld wordt. Met een tikje op de kont wordt de ezel weer gang gebracht. Soms rommelen de dames onder het lopen in de rugzak. De goed sul laat alles maar gebeuren.

Beste mensen, ik zal het maar bekennen, die vreemde snuiter ben ik en die vrouwen zijn het beste wat me in mijn leven overkomen is.

18 Katrien Vullers

Als u denkt dat alleen Puerto Rico een verzamelplaats van de meest vreemde gasten is, dan bent u nog niet in Limburg geweest, de plaats waar ik opgegroeid ben. Mevrouw Vullers is een aardig voorbeeld van de gemiddelde inboorling. In het hoekhuis bij het witte paaltje, een paar huizen van ons vandaan woonde de familie Vullers. Mevrouw Katrien Vullers was de vleesgeworden Edith Bunker. Een beetje a.h.d., zorgzaam type die iedere dag wel een paar keer door het poortje naar ons huis 30 meter verder liep, of holde kan ik beter zeggen. In al die jaren scheurde ze door dat poortje alsof de duivel haar op haar hielen zat. Katrien was een beetje het ideale huisvrouwtype van de jaren vijftig, naïef, hondstrouw, een onuitputtelijke redder.

Net zoals Edith kon zingen over ‘Those were the days’ zo zag Katrien ook het verleden waarin alles overzichtelijk was. Een tijd waar in "you knew where you were then", en "girls were girls and men were men", en "everybody pulled his weight" Later toen haar zoon homoseksuele gevoelens had werd dit een lastig hoofdstuk in haar leven.

Katrien leed aan het omgekeerde zorgpatroon. Als kind had ze al heel vroeg de taken van haar moeder overgenomen. Na schooltijd deed ze het huishouden, maakte schoon, deed boodschappen, ze kwam toen al tijd te kort. Toen ze zelf een gezin had smeerde Katrien iedere dag boterhammen voor manlief en haar 3 tieners. Ze was zo overbezorgd dat ze ‘s ochtends wel 3 keer controleerde of iedereen zijn boeken en boterhammen bij zich had, vaak duwde ze de fiets van haar vertrekkende kinderen zelfs af, met de vraag "Heb je alles bij je?" Tot op heden is ze voor ons nog een statement. Als iemand iets aan je vraagt waar je geen zin in hebt, roep je: "Ik ben mevrouw Vullers niet!"

Als kind kon ik gefascineerd toekijken hoe mevrouw Vullers een beschuit tussen haar handen vermaalde in haar yoghurt. Het duurde altijd even, maar dan was ook de laatst kruimel uit haar handen verdwenen. Tijdens de wekelijkse (verplichte) wandeling naar de pont, werd het verschil in levensritme tussen meneer en mevrouw Vullers pijnlijk duidelijk. Meneer Vullers bleef vaak achter, hij liep als een stijve klerk, wat niet verwonderlijk was, want hij was de plaatselijke pennenlikker van de katholieke arbeiders bond (KAB) Tegen de tijd dat de ouwe Jan Vullers de pont naderde, had mevrouw Vullers genoeg gerust op het bankje bij de pont en sommeerde haar eega om weer huiswaarts te keren, wat de goede sul onvoorwaardelijk gehoorzaamde. Ik ken Jan niet anders dan met krakende schoenen. Dit kwam van pas bij het vervullen van zijn katholieke plichten. Hij haalde de collecte op, die nooit aangekondigd hoefde

te worden. De meeste mensen waren al zo geconditioneerd dat ze al naar hun portemonnee grepen als het krakende geluid van Vullers schoenen naderde.

Tijdens zijn wandeling naar de pont, kon je zien wie katholiek was en wie niet, sommigen stonden al met hun beurs paraat als de schoenen passeerde. Jan had ook een glazen oog, als kind werd ik steeds naar dat glazen oog getrokken. Zelfs als ik me voornam om er niet naar te staren, werd ik door een onweerstaanbare kracht naar het stilstaande uitdrukkingsloze boze oog van Vullers getrokken. Die onophoudelijke strijd om wisselend naar het goede en slechte oog te kijken was dodelijk vermoeiend. De ouwe Jan Vullers had niets van Archie, Edith's man. Hij had de strijd al opgegeven voordat hij begonnen was. Hij liet zich heerlijk vertroetelen door Katrien, de prijs die hij daarvoor moest betalen, namelijk het inleveren van zijn eigen wil, nam hij op de koop toe. Katrien was met haar vormeloze kleren en tuttige kapsel, een moeder waar je voor moest schamen tegenover hippe vrienden, tegelijk kon je geen hekel aan haar hebben daarvoor was ze te lief. Om Mirjam Janssen, een historicus te citeren:

"In de westerse wereld liepen decennialang miljoenen huisvrouwen als zij rond. Door het feminisme en de commercie zijn ze waardeloos verklaard: ze hebben geen carrière gemaakt, geen geld verdiend en sexy waren ze ook al niet – een vrouw als Edith vroeg zich helemaal niet af of ze wel 'seksueel aantrekkelijk' was".

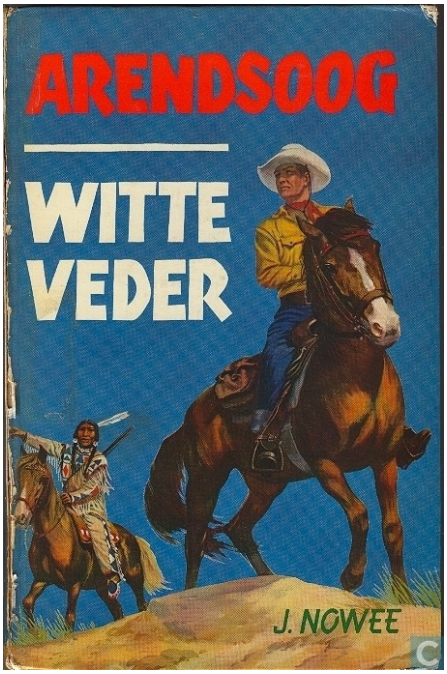
Nog even en alle Edith Bunkers zijn uitgestorven. En toch is dat jammer.

19 Een 149 bj2 tje

Ieder restaurant in Puerto Rico pretendeert specialiteiten in huis te hebben. Aan de andere kant wil men een zo breed mogelijk hongerig publiek trekken. Dat betekent dat iedere rechtgeaarde ondernemer zo'n beetje alles op de menukaart zet wat in de rest van Puerto Rico ook verkrijgbaar is. Je moet wel een doorgewinterde bibliofiel zijn en niet hongerig, wil je de gehele kaart met Spaanse, Italiaans, Griekse, vis- en vleesgerechten door scrollen. In de praktijk blijkt er natuurlijk dat veel gerechten niet besteld kunnen worden omdat de ingrediënten niet aanwezig zijn. Als uitbater van een eetgelegenheid kun je natuurlijk heel interessant doen en zeggen dat een gerecht zo snel gegaan is, dat het tijdelijk niet te bestellen is. Maar als je als verveelde vakantieganger een dergelijk 'gat' in de kaart ontdekt, is het natuurlijk wel een sport om er steeds naar te vragen. Zo vroegen we aan Antonio ook steevast om tomatensoep, wat er nooit was, wel 'soep van de dag' wat het ook wezen mocht. We noemen dat een 149BJ2 tje. Een 149BJ2 tje dateert van meer dan 50 jaar geleden. Mijn broer en ik bezochten toen wekelijks de bibliotheek in Culemborg. Deze was gevestigd in het patronaatshuis. 149BJ2 was een catalogus nummer van het boek: Witte Veder, uit de bekende cowboy serie van Arendsoogboeken. Witte Veder was het tweede deel uit deze gerenommeerde serie.

(Voor de ingewijden een bekend citaat: Als Witte Veder, een beginnende geciviliseerde indiaan die vaak in het gezelschap van de blanke held Arendsoog was, zich voorstelde aan een groep cowboys en zei: "Ik ben Witte Veder" dan reageerden alle omstanders vol opperste ontzag steevast: "Maar als jij Witte Veder bent…… dan ben jij……dan ben jij… zich naar zijn reisgenoot wendend, dan ben jij…… Arend…..Arendsoog!! Inderdaad glimlachte Arendsoog)

Toen we voor het eerst 149BJ2 wilden bestellen, keek de vergrijsde stokoude bibliothecaris ons peinzend aan en begon toen een lange, tot mislukking gedoemde zoektocht naar 149BJ2. (Het was ver vóór het tijdperk van digitalisatie van boeken.) Helaas voor de oude man stonden de jeugdboeken op ongeveer 3 meter hoogte. Dat betekende dat de goede man een wankele ladder ter hand moest nemen en deze met trillende ledematen moest plaatsen tegen de hoge stellingen, om vervolgens een levensgevaarlijke tocht naar boven te ondernemen, om zo na enige bijna-dood ongelukken op het gewenste niveau te komen.

Arendsoog en de witte veder

Soms schatte hij de hoogtegraad wel aardig in, maar niet de breedtegraad van het boek, zodat hij onverrichterzake de terugtocht moest aanvaarden om weer op ons niveau te terecht te komen. Daarna moest hij met alle mogelijke inspanningen de levensgevaarlijke ladder twee meter naar rechts verplaatsen en zijn hopeloze missie opnieuw aanvangen. Ik moet toegeven dat we de goede man ook wel eens op een verkeerd spoor gezet hebben, door een plaats aan te wijzen waar hij de door ons zo innig begeerde 149BJ2 nooit zou vinden. Op een dergelijk moment kon ik de partij van de oude man kiezen door quasiboos mijn broer te verwijten dat ik wel dacht dat het boek meer naar rechts stond. Als de bevende grijsaard dan inderdaad na zijn halsbrekende toeren op het niveau van 149BJ2 gearriveerd was kwam hij er tot zijn ontzetting achter dat alle 25 Arendsoogboeken thuis waren behalve nou net dat van Witte Veder 149BJ2

Vanuit zijn eenzame hoogte vroeg hij met trillende stem nog of het ook 149BJ 3 mocht zijn of een ander boek van Arendsoog. Waarop mijn broer en ik in koor stellig antwoordden: "Nee, die hebben we al gelezen, we komen volgende week wel terug." In de loop der tijd werd het een sport om ook als we helemaal geen boek meer wilden lenen, toch even naar het patronaatsgebouw te gaan om te vragen naar 149BJ2. De meeste vrijwilligers in de bibliotheek waren toen de zeventig ruimschoots gepasseerd, en bovendien vaak licht dementerend. Het kortetermijngeheugen werd het eerste gewist. Als we zo om de paar weken steeds naar 149BJ2 informeerden, was dat voor

de meeste van hen, een heel nieuwe opdracht. Toen mijn broer en ik al jaren niet meer in Culemborg woonden en onze ouders nog wel, begonnen we vaak een bezoek aan thuis eerst met een bezoek aan het patronaat op zoek naar 149BJ2 Succes verzekerd!! Ook moedigden we andere leden van de bibliotheek aan een equivalent te zoeken van andere verloren boeken. Zo ontstond er een levendige handel in 149BJ2 tjes, en konden we ons repertoire vergroten, en ons steeds verder bekwamen in de non-verbale kunsten van een zo groot mogelijke teleurstelling en ontzetting te oefenen, als een boek er weer eens niet was.

U begrijpt nu dat we in Puerto Rico ook steeds op zoek waren naar een 149BJ2 tje in de menukaart.

20 De Chinees

Wat Oskar niet gelukt is, namelijk een imperium te stichten in Puerto Rico, is de Chinees wel gelukt. Inmiddels is hij eigenaar van zes restaurants in het centrum. Hij gebruikt een strategie die model staat voor de verovering van China van de gehele wereld. Namelijk via het verborgene, geleidelijkheid en economische machtsmiddelen. Je zou de Chinees geen cent geven. De meeste Puertoriconezen weten vaak niet eens dat de Chinees eigenaar is van een restaurant laat staan van zes. Hij loopt in een van zijn zaken te bedienen. Hij lijkt de Spaanse inburgeringcursus cum laude doorlopen te hebben. Hij begroet gasten als zijn beste vrienden, informeert of alles goed is, knuffelt ze en zoent ze zelfs, wat een topprestatie voor een Chinees mag heten.

De Chinees is begonnen met een restaurant: Eat as much as you can voor 5,95 euro. De 100 gerechten die hij serveert lijken bijzonder gevarieerd van kleur, consistentie en samenstelling, maar een goede observator herkent al snel dat de meeste delicatessen bestaan uit vet, uien, aardappelen en bindmiddelen. De tweede zaak die de Chinees overnam maakte hij tot een ’concurrent’ ween strategisch hoogstandje. De ’concurrent’ bevond zich namelijk aan de overzijde van het voetgangersgebied. Eat as much as you can voor 6,95 euro. Wat suggereert dat deze zaak kwalitatief beter voedsel levert. De werkelijkheid is echter dat het om hetzelfde voedsel gaat. De Chinees posteerde 2 binnenhalers voor de twee zaken die het doen voorkomen of ze elkaars grootste vijanden waren.

Restaurants aan het strand

Daarna annexeerde de Chinees Los Molinos (1) deze zaak was naast de eerste zaak van de Chinees gelegen. Als eat as much volliep, begeleidde hij de overtollige klanten naar Los Molinos1 waar ze met hun bordje in de hand plaats konden nemen. Geloof het of niet maar diezelfde strategie paste de Chinees ook aan de ’overkant’ toe. Daar verscheen Los molinos 2. Officieel hebben de Los molinos restaurants, een Mexicaanse en een Argentijnse kaart. Maar een oplettend voorbijganger zag gasten net zo makkelijk een bordje aardappel-ui-vet mix verorberen. Natuurlijk moeten de drankjes voor een behoorlijke prijs apart afgerekend worden. Deze 4 zaken bevinden zich op het bovenste niveau van het centrum. De Chinees heeft op het onderste niveau ook al twee zaken overgenomen, die hij voorlopig onder eigen naam laat voortbestaan.

De Chinees heeft echter wel geïnvesteerd in ’binnenhalers’ Een ervan is een voormalige hooligan uit Manchester. Kaal dik hoofd,130 kg schoon aan de haak, van boven tot onder tatoeages, tot achterhoofd toe. Aan iedere hoek van de eetgelegenheid heeft hij een tafeltje met een enorm glas bier een asbak met brandende peuk, plekken die hij regelmatig bezoekt. Hij heeft onconventionele binnenhaalmethodes, hij sleurt namelijk iedereen naar binnen en vraagt of ze hetzelfde als de vorige keer willen gebruiken. Slechts een enkele assertieve voorbijganger ontsnapt. De geraffineerde Chinees speelt de ’good cop’ door de hooligan te berispen en vraagt of de

verbouwereerde gast iets wil drinken. Met het gevolg dat de meeste een uitgebreide maaltijd, uien, aardappelen en bindmiddel bestellen met een gepeperd prijskaartje

21 Contacteren

Wat hebben de Chinees en Al Bundy wat anderen niet hebben? Het antwoord is: contacteren. Ze zijn bedreven in de communicatie en meesters in het vrienden maken. Dit doet me denken aan de vaardigheden van mijn schoonvader.

In de tachtiger jaren had mijn schoonvader een Mercedes 230SE met open dak, waar hij erg trots op was. Hij genoot van het autorijden. In zijn geruite jasje, en met een krans haar omzoomde kale hoofd en met een sigaret in zijn mond had hij veel weg van een beruchte Maffiosi. Tijdens zulke ritten zat de kleine 8jarige Henkie bij hem op schoot en bediende de koppeling. Pa had tijdens zijn plezierritten een heidens genoegen mensen te verrassen. Als iemand ondersteboven in de tuin stond, reed pa, luid toeterend en zwaaiend voorbij, de ander in totale verbijstering achterlatend.

Ook landarbeiders, kussende stelletjes, urinerende kerels, lifters en mensen met pech waren zijn favorieten. Minuten later kon hij weer in lachen uitbarsten als hij vertelde hoe zijn slachtoffers hem aarzelend terugzwaaiden. Deze vorm van joviaal contact maken met volslagen onbekenden groeide uit tot een familiesport die contacteren genoemd werd. Toen mijn vrouw en ik gingen verloven, deden we een diepte-investering in de aanschaf van 100 verlovingskaartjes. In telefoonboeken van Utrecht en omgeving zochten we alle personen met de naam Treffers op, waarvan we dachten dat ze in de slappe was zaten, zo kregen volslagen onbekende met dezelfde naam een verlovingsannonce met een kadotip. We rekenden ons rijk dat als maar 5 mensen zouden reageren op de verloving van hun onbekende familie, we de investering eruit zouden halen. Helaas heeft deze vorm van contacteren weinig opgeleverd. Een andere variatie die we ontwikkelden was groep contacteren, deze had ik afgekeken van Groucho Marx, een van de befaamde Marxbrothers. Je benadert behoedzaam een groepje, dat bijvoorbeeld op het station staan. Dan probeer je non-verbaal, de houding en emoties van een groep over te nemen. Als je dan oogcontact maakt met de dominante spreker, werd je geaccepteerd en verwelkomd in de groep. Je kon ook goed nat gaan, als het groepje minder homogeen was dan je dacht.

Je werd al gauw gezien als een indringer en gemeenschappelijke vijand, wat de homogeniteit van de groep uiteindelijk wel ten goede kwam. Mijn vrouw had een grote hekel aan contacteren uit medelijden. Die had ik weer van mijn schoonvader afgekeken. Hij kon als geen ander opzien baren, als hij gearmd met zijn vrouw liep, om dan opeens volslagen mank te lopen en scheel te kijken. Ik had die techniek geperfectioneerd door daarbij luidkeels te roepen: "Je bent alleen uit medelijden met me getrouwd". Of: "Je bent alleen om mijn geld met me getrouwd". Succes en reacties verzekerd! Zo kon ik ook mijn vrouw plotseling bij haar schouders

vooruitduwen zodat ze hard moest gaan lopen, terwijl ik riep: "Nou ben ik het zat, lopen naar huis jij!" De eerlijkheid gebied te vermelden dat ik ook gecontacteerd ben. Als beginnende ondernemer werd ik opgebeld door een enthousiaste creatieve fondswerver, die me amicaal begroette en vertelde dat hij naar aanleiding van ons vorig gesprek terugkwam op de advertentie die ik hem beloofd had voor zijn telefoonkaart.

Pas toen ik de 350 gulden overgemaakt had, kreeg ik in de gaten dat ik gecontracteerd was. Later begreep ik dat er ook mensen waren die van contacteren een levensstijl gemaakt hadden. Op contactdagen van hun vereniging circuleerden de fotoboeken met bewijzen van geslaagde contacteer acties. Naast huwelijken, feesten van celebraties, openingen, premières kwamen zelfs foto’s van staatsiebezoeken voor. De ongekroonde contacteerkoning is ongetwijfeld Arie Muddie, die voor de ogen van een honderd miljoen koppig wereldwijd tv-publiek doodleuk in het elitaire groepje achter Willem-Alexander de grote kerk bij zijn kroning binnenwandelde…

22 Update Al Bundy

Na enige dagen begon het langzaam tot ons door te dringen. Achter iedere hoek, voor elk restaurant, achter iedere boom zou hij kunnen zitten. Ieder moment kon hij opduiken en je overweldigen met zijn begroetingsritueel. Zijn scheve mond tegen je versteende gelaat drukken. Zijn armen om je heen strengelen en luid de aandacht vragen van alle omstanders in het bijzonder zijn baas. Het gevoel misbruikt te worden. Dit moet ongeveer het gevoel zijn van een slachtoffer van ernstig misbruik als die weer op de plek des onheils komt. Maar niet van dat alles gebeurde. Een bevrijdend geloof baande zich langzaam een weg: AL BUNDY is er niet meer. Na jaren van terrorisme, van omwegen maken in een voortdurende alerte toestand, waarbij alles in ons lichaam in een flight of flight positie geprogrammeerd was, konden we langzaam ontspannen.

Lopen waar je wil, geniet van de details, laat los, hij is er niet meer! In de weken daaropvolgend maakten we een ontwikkeling mee die te vergelijken is met het Stockholmsyndroom, een syndroom genoemd naar een van de eerste vliegtuigkapingen, waarbij de gekaapte passagiers steeds meer sympathie voor de gijzelaars kregen. Na de ontspanning van de eerste weken gebeurde er iets onvoorstelbaars: We gingen Al missen! Zijn trucs met zijn waggelbenen de lege kopjes die hij over mensen gooide, zijn plastic vissen die hij serveerde. Zijn stupide mimiek die later een natuurlijke expressie bleek te zijn, als je erover nadacht was hij toch uniek in zijn soort. Waren er geen obers en binnenhalers die die lege plek konden opvullen?

Een feestelijk onthaal

Ja, er waren wel een paar zwakke pogingen. ‘Onder de Chinees’ had je het Steakhouse daar was een ober die je vanachter kon besluipen terwijl hij naar iedereen een stil gebaar mimede. Hij ging dan op zijn hurken achter zijn klant zitten. Hij had een klein veertje waarmee hij beurtelings achter het linker en rechteroor van het slachtoffer kriebelde. De niets vermoedende toerist, maakte steeds beurtelings bij het linker en rechteroor een gebaar of hij een vlieg wegjoeg. De ober kon het tempo van kriebelen opvoeren, totdat de omstanders zich niet meer konden beheersen en in een hilarisch gelach uitbarsten. Niet slecht, maar toch niet op het niveau van eenzame hoogte van Al.

De ober van het Steakhouse, die duidelijk ook in zijn jeugd verwaarloosd moet zijn geweest, schreeuwde om aandacht. Maar hij kon geen maathouden. Net na de ‘stille truc’. Van het veertje, belaagde hij dezelfde, geplaagde gast met vernuftig apparaatje dat een geluid maakte van een oorverdovende doordringende gil van een Pauw in doodsnood HHHIIIIAAAAHHHH. HHHIIIIAAAAHHHH. HHHIIIIAAAAHHHH. Het slachtoffer kreeg de schrik van zijn leven en viel bijna van zijn stoel. Als troost kreeg hij een glas met een fles honing rum die op tafel gezet werd. De fles was echter niet open te krijgen, het leek een gewone schroefdop, maar geen mens kon hem open krijgen.

Een avond aan tafel

De geplaagde gast was de laatste in het etablissement die na verwoede pogingen door begon te krijgen dat het een nepper was. De ober kwam vervolgens met de meest vreemde gereedschappen om die fles te openen. Aardige pogingen zoals gezegd, maar het mist de subtiliteit van Al Bundy. Als je bij Al een biertje bestelt kon hij dat op een manier herhalen met een gezichtsuitdrukking, waarop je zelf begon te twijfelen of je er wel een wilde en of je van dezelfde planeet komt. Daar zijn geen oorverdovende toeters voor nodig, Al kon dat gewoon. Doordat je de klasse van Al gewend bent, ga je vergelijken. Al was naast ober een onovertroffen binnenhaler zoals in eerder stukje aangegeven. Nu zag je jonge gasten die zelfs de basisprincipes van het binnenhalen niet beheersten. Eentje presteerde het zelfs om achter een potentiële klant te lopen en dingen te vragen. Hopeloos! Iedereen weet dat je ze altijd de weg moet versperren door voor ze te lopen het tempo te remmen en vervolgens de zaak in loodsen. Hooguit op zij van ze lopen maar nooit, ik herhaal nooit achter ze aan lopen. Anderen die alleen YeA klanten aanklampen. (Young and Actractive) terwijl het geld natuurlijk zit bij die oude verlopen Scandinaviërs die barsten van het geld en die graag geknuffeld willen worden.

Als je altijd opgevoed bent met die drama’s van Bergman en 350 dagen regen in het jaar wil je ook wel eens ondergedompeld te worden in die Spaanse zuidelijke warmbloedigheid, maar dat schijnen die onervaren binnenhalers maar niet te begrijpen. Dat kon Al ze wel geven! En nog veel meer. Hij kon verschrompelde oude

mensen en drietonners het idee geven dat hij het hele jaar op ze wachtte hij kon ze een koninklijk gevoel geven. Mensen werden door hem versterkt in hun identiteit door zijn inferieure voorkomen. Tegenover Al voel je, je al gauw een übermensch. Het Stockholmsyndroom doet geleidelijk zijn werk, langzaam merkten we dat na verloop van tijd, we weer steeds meer gingen spieden of we Al zagen, maar nu was het anders we misten hem.....

23 De gevaren van omkeren

Om Al Bundy te ontwijken hadden we verschillende vluchtwegen ingestudeerd. In de praktijk kan het misschien betekenen dat je inderdaad Al Bundy op een zijspoor gezet hebt, maar dat je door de vluchtweg, je eigen noodlot tegemoet gaat. Bekend zijn de verhalen van mensen die aan de dood ontsnapten toen ze een vliegtuig misten, dat even later zonder overlevenden verongelukte. Mensen die op het laatste moment een andere vlucht boekten of geluksvogels die door files en ander oponthoud een plaats in ‘de doodskist’ misten. Zo stel ik me voor dat er omgekeerd ook tragische gevallen moeten zijn die met kunst en vliegwerk, met veel moeite zich incheckten voor de fatale vlucht. Of mensen die met tegenzin onder druk van anderen juist met dat vliegtuig meegingen. Dat zijn vaak geen berichten die het nieuws halen. maar die de gewetens van sommige nabestaanden nog moeten kwellen. Het je haasten om uiteindelijk onverwachts je noodlot tegemoet te treden staat model voor een aantal klassieke verhalen

Allereerst een verhaal wat mogelijk stamt uit de Islamitische verhalencultuur en wat in de negentiende eeuw door Pieter Nicolaas van Eijck in Nederland geïntroduceerd is. Het verhaal gaat over een Perzische edelman en zijn tuinman. De tuinman vertelde aan de edelman dat hij de Dood die ochtend ontmoet had, die op zoek naar hem was en die hij zo snel mogelijk wilde ontvluchten. Hij leende het paard van de edelman en reed zo snel mogelijk zo ver mogelijk weg. Hij gunde zichzelf en zijn paard nauwelijks enige rust en legde in een paar uur een record afstand af totdat hij zich bevond in het verafgelegen Ispahaan. Enige tijd nadat de knecht spoorslags verdwenen was ontmoette de edelman zelf de Dood. Deze vertelde de edelman dat hij zich bijzonder verbaasd had om de knecht daar te zien omdat hij opdracht gekregen had om de knecht over een paar uur in het verafgelegen Ispahaan te halen. In feite had de tuinman door zijn doldwaze vlucht deze ontmoeting mogelijk gemaakt. Een klassiek voorbeeld van een fatale vlucht.

Een luchtige variant van dit principe is het verhaal van mijn zwager Henk. Het speelde zich meer dan twintig jaar geleden af. De politie introduceerde voor het eerst een blaastest om het alcoholgebruik van de automobilist te testen. Henk is zoals bekend geen praktiserend lid van de AA. In zijn woelige jeugd had hij in beschonken toestand dingen overhoopgehaald die de politie nu nog verzameld heeft onder het hoofdstuk cold cases. Nog steeds vragen sommige bootjesmensen zich af hoe het toch mogelijk was dat ze diep in de nacht wakker werden doordat hun boot tegen een brug of andere boot knalde. Ook de snelheidsrace met een andere auto over de Reinaldaweg waarin onverwacht een politie in burger bleek te zitten is nog steeds een

geliefkoosd onderwerp op politieverjaardagen. Maar goed, op die bewuste dag had Henk geen druppel alcohol op. Hij reed welgemoed in zijn oldtimer naar Alphen. Onderweg zag hij aan de andere kant van de weg een politiecontrole waar de o zo interessante blaastest voltrokken werd. Henk dacht: Dat wil ik ook meemaken, dan heb je nog eens wat te vertellen aan de borreltafel. En na een tijdje kon hij omkeren met het idee om zo'n blaastest zelf te ervaren.

Henk werd inderdaad aangehouden maar tot zijn ontzetting hoefde hij geen blaastest te doen maar maakte de dienstdoende diender gebruik van de situatie om de auto van Henk grondig aan een veiligheidsinspectie te onderwerpen. Henk kreeg een bekeuring voor 3 gladde banden, slechte verlichting en slechte remmen. De boete bedroeg ongeveer de helft van zijn maandsalaris. De politie nam afscheid met: fijne dag nog! In feite was hij omgekeerd zijn noodlot tegemoet.

Tenslotte het verhaal van Tommy Cooper, mijn lievelingskomiek. Als een van de bekendste Britse komieken maakte Cooper er een kunst van zijn goocheltrucs op onnavolgbare wijze te laten mislukken. Hoewel hij dus de schijn tegen had was hij in werkelijkheid een zeer bedreven illusionist. Zijn mislukkingen maakten een onlosmakelijk deel uit van zijn grappen. Tijdens zijn optreden maakte hij in razend tempo tal van grappen die eigenlijk heel flauw waren, maar door de manier van brengen van Cooper juist weer erg grappig. Onderdeel van de grap was dat hijzelf het hardst lachte om zijn grappen. Cooper die een chaotisch leven leidde was dik verslaafd aan de drank. Cooper was een workaholic die 52 weken per jaar optrad, ondanks zijn slechte gezondheid. Hij negeerde doktersvoorschriften om te stoppen. Zelf kondigde hij verschillende keren aan te stoppen en de laatste voorstelling te geven. Het heeft uiteindelijk heel wat 'laatste' voorstellingen geduurd totdat hij als een held op het podium 'in het harnas' stierf

24 Update Antonio

Er zijn mensen die overspannen raken door over te werken. Voor anderen is overwerken een vlucht en overlevingsmechanisme in een slechte relatie. Antonio, chef bar zwembad van Cumana behoort tot die laatste categorie. Na zijn akkefietjes met de lokale gezondheidsinspecteur en inspecteur warenwet moest hij zijn toko sluiten. Hij besloot zichzelf te benoemen tot hoofd bar zwembad, een functie die hij met hart en ziel zeven dagen in de week bekleed. (Lees ook deel 1) De afzichtelijke heksenpop op de toonbank, die hij liefkozend ‘moeder de vrouw’ noemt, is zijn voortdurende inspiratiebron om nieuwe wegen te vinden om vooral maar niet naar huis te hoeven gaan.

Antonio heeft zijn eigen sfeer gecreëerd, naast de buitenproportionele lcd tv die voortdurend Spaanse soaps spuwt, heeft Antonio nog een privé bandje met Spaanse slagers en om het geheel te complementeren draait hij ook tegelijk een bandje met oude popnummers voor de gasten. In de kakofonie van geluid schreeuwt Antonio zijn gasten toe. In de loop der jaren zijn zijn snor en buik behoorlijk uitgedijd, hij lijkt zelf steeds kleiner te worden. Langzamerhand transformeert Antonio de bar tot een snackbar en het lijkt warempel wel of hij op culinair gebied zijn vleugels nog verder uit wil slaan. Sinds het vertrek van de Manchester hooligans en de Noorse invasie heeft hij zijn strategie drastisch omgegooid. Zijn publiek bestaat nu uit belegen zestigers en pensionado’s. Vooral onder de ‘rijpere’ vrouwen is Antonio populair. Hij voelt zich een haantje in het kippenhok. Nu de bieromzet door het vertrek van de Engelsen drastisch gedaald is, gooit hij definitief het roer om in de (clandestiene) verkoop van whisky en andere sterke drank.

De remmen bij stugge en norse Noren gaan helemaal los Na de jarenlange drooglegging door de Noorse overheid zijn ze in het whisky Nirwana terechtgekomen. Ze arriveren bij het etablissement van Antonio met de Noorse equivalent van: “waar is het feestje?” “Bij Antonio is het feestje!” Antonio ontvangt ze met een vertederde blik van iemand die na veel inspanningen ziet dat zijn leerlingen eindelijk de eerste stappen zetten op de weg die hij hen voorgegaan is. Hij haalt uit zijn heiligdom een 10 literfles met koude thee, die whisky voor moet stellen met een enorm glas erbij.

Hij schreeuwt: FOTO, FOTO! Zijn leerlingen luisteren gehoorzaam en laten zich fotograferen met Antonio om hun nek en een groot glas whisky. Als iedereen om de tafel zit, wil Antonio nog duidelijk zijn plek in de pikorde bepalen. Hij doet dingen die zelfs Al Bundy slapeloze nachten zou bezorgen. Hij gaat achter een man met een kaal hoofd staan en maakt een knippend gebaar met zijn vingers, alsof hij iets van die

kale kruin wil wegschieten. Daarna bedekt hij het hoofd met allerlei kussen en wrijft ze vervolgens met zijn handen en enorme snor ‘schoon’ zijn begeleidend luid geschreeuw OLE, OLE bevestigd zijn superioriteit bij de vrouwelijke leden van de groep. Voor iemand die thuis geen snars te vertellen heeft, moet dat toch een hemels gevoel zijn.

Zoals gezegd Antonio heeft ondanks zijn eerder horecaverbod culinaire dromen. Hij heeft zijn keukenequipage die bestond uit een oude smerige ijskast en een twee pits plaatje uitgebreid met een tweedehands magnetron en grillplaat. Dan kan Antonio eindelijk zijn oude handwerk weer oppakken. Hij heeft een menuutje in elkaar geflanst wat de ervaren Cumanaganger aan vroeger doet denken. Soep van de dag, ook wel Canariasoep genaamd, een restant van wat zowel binnen alswel buiten de koelkast nog aanwezig is van vorige dagen, aangebrand gegrild vlees en rauwe Canaria aardappels.

Het geheel wordt gecomplementeerd met een bijna bevroren pul bier, die zo koud is dat je niet meer proeft dat de helft aangelengd is met water. Chef-kok Antonio noemt zijn specialiteit: ‘Cumana menu’. Voor de liefhebbers is er nog lauwe koffie. (Zie foto) Antonio richt zich met zijn Cumana menu op het onderste segment van culinair Puerto Rico. Hij heeft dit arrangement afgemaakt met een absolute bodemprijs, namelijk €8,50 ! Zelfs ‘De Chinees’ met zijn ‘eat as much voor € 8,95 komt hier niet aan. Nu is het wel zo dat je bij het buffet van de ‘Chinees’ keuze hebt uit honderd gerechten. Bij Antonio is er ook sprake van ‘eat as much’ maar hier gaat het om een bordje. Hier is de vraag: Hoeveel kun je eten van een bordje. Zelfs de meest geharde Noor met Vikingenbloed in zijn aderen, die altijd opgevoed is zijn bordje leeg te eten, ‘eat niet as much as een bord’

Antonio moet het natuurlijk van zijn omzet na dit menu hebben. De Noren gaan zich na het eten te buiten aan de sterke drank, niet in de laatste plaats om de smaak van het Cumana menu te vergeten. Soms spoedt Antonio zich midden in het feestgedruis de trap af naar de vlakbij gelegen kleine super waar Zaro de scepter zwaait. Daar slaat hij snel wat goedkope whisky in, als hij weer wat geld van iemand ontvangen heeft. Antonio heeft geleerd dat diepte-investeringen uiteindelijk het meeste geld opleveren.

Als hoofd zwembad, knijpt hij ook een oogje dicht als iemand al schreeuwende “Antonio help!! “Door ‘vrienden’ het zwembad in gemieterd wordt. Antonio bekijkt het schouwspel met gemengde gevoelens: hij is ook een keer door zijn vrouw en plein publiek het water in geduwd. Wat niemand toen wist is dat hij (als hoofd zwembad) niet kon zwemmen. Antonio herpakt zich Isabella, zijn vrouw is er niet en hij gaat voorlopig nog niet naar huis. De Noren hebben een nieuw lied gecomponeerd met een eenvoudige tekst: Antonio, Antonio, antooooonioooo. Antonio luidt de bel ‘in de veronderstelling ‘dat iemand een rondje wilde geven. Zo eindigt de avond met een

agressieve discussie tussen de Noren, wie in welk appartement zit. En uiteindelijk moet Antonio ook naar moeder de vrouw....

Op weg naar een eetgelegenheid in Puerto Rico komen we vaak Antonio tegen, die ons ruimhartig uitnodigt die avond bij hem te komen eten. Langzamerhand raken onze smoesjes op, we zullen er toch een keer doorheen moeten.

25 Toiletteren bij Maggario

Zoals alom bekend is Maggario, de chef van de snackbar/restaurant bij het begin van het winkelcentrum een geslepen zakenman. Een van zijn belangrijkste vaardigheden is inkopen. Hij zit nooit met een overtollige voorraad, omdat naast hem een grote supermarkt zit die tot 10 uur open is en waar hij ten alle tijden binnen kan glippen om ingrediënten voor zijn eenvoudige doch voedzame maaltijden te scoren.

Toch ontkomt ook hij niet aan diepte-investeringen. In een vorig schrijfsel heb ik de deplorabele toestand van zijn sanitaire voorziening besproken. Maggario heeft zich dit ter harte genomen en is op zoek gegaan naar een ‘wasbakje’ annex fonteintje voor zijn wc’s Zoals bekend: Maggario levert nooit geen half werk. Uiteindelijk is hij geslaagd bij de legerdump, afdeling grote maten. Maar ook Maggario is niet volmaakt, hij had geen rekening gehouden met de piepkleine maten van zijn wc’s in verhouding met de gigantische wasbakken. Zijn vriend Ronaldo die altijd gratis komt piesen en die altijd met een indrukwekkende bos sleutels rondloopt, heeft ze voor hem opgehangen. Het probleem diende zich al aan bij de eerste klant die haar behoefte wilde doen. De antropologische dwarsdoorsnede van de clientèle van Maggario bestaat uit zwaargewichten. De gemiddelde buikomvang vanaf de navel gemeten is ongeveer 120 cm. Dan heb je dus een probleem bij Maggario.

Het probleem begint al bij de deur, die naar binnen opengaat. Maar door de beperkingen van de totale inhoud, komt de deur niet verder dan de helft van de wasbak, de eerste vraag is of de cliënt past binnen de ruimte van de deur en wasbak past en vervolgens instaat is de deur binnen die gegeven ruimte weer dicht te doen, immers deze verspert de weg naar het heiligdom in de wc. Zijdelings de wasbak passeren op weg naar de pot is niet weggelegd voor de meesten omdat de breedte tussen de wasbak en muur ongeveer 40 cm is.

Het toilet bij het verhaal over Maggario

Blijven er twee andere opties over namelijk onder de wasbak of op een of andere manier over de wasbak zien te komen. In de praktijk zal men kiezen voor de weg onder de wasbak, omdat het bevestigingsmechanisme van de wasbak waarschijnlijk niet bestand is tegen het (over) gewicht van de klant. Bovendien eist de weg naar boven bijzondere klimvaardigheden. Op zich is het kiezen van een nederige houding en weg naar de pot niet verkeerd in een tijd van zelfverheerlijking en egocentrisme.

Hoewel men mag aannemen dat de cliënt wat lichter van de po zijn weg weer naar de deur probeert te bewandelen, zullen de problemen op de terugweg niet anders zijn dan de heenweg. Natuurlijk moet men aan de zijkant staan van de wasbak om de handen te wassen, voor de wasbak staan gaat natuurlijk niet. De zeep, die overigens nooit is bijgevuld en het handendroog apparaat is alleen bereikbaar als de cliënt zich half over de wasbak sjort. Je zou zeggen als je toch al op de helft bent boven de wasbak klim er dan toch gelijk maar overheen. Maar zoals gezegd de wetten van de zwaartekracht in relatie met Ronaldo’s bouwwerk laten dat niet toe dus zit er niets anders op dan eerst weer terug en vervolgens weer onder de wasbak verder. De laatste hindernis is weer de deur. Wil je deze fatsoenlijk open kunnen doen zul je jezelf weer tegen de muur moeten pletten om de deur fatsoenlijk te openen.

De cliënt zal in alle opzichten een gevoel van verlichting en opluchting ervaren. Voor degene die claustrofobie gevoelig zijn raden we een dergelijk bezoek ten zeerste af.

De wc is gelegen in de diepten van de kelder krochten van Maggario, hulpgeroep of schreeuwen heeft geen zin, er zit niets anders op dan geduldig af te wachten tot de volgende klant komt.....

26 Pootje

Wachten tot de volgende klant komt om je te redden uit de krochten van Maggario doet me denken aan de winkel van Pootje. Hier was het zo dat de klant eindeloos moest wachten op de uitbater. Het verhaal speelt zich af in Culemborg.

Tegenover de oude tafeltennisfabriek van Cor du Buy in de Molenwal lag de snoepwinkel van Pootje, min of meer verborgen tussen twee woningen weggemoffeld. De binnenkomst van de potentiële snoepkont werd verraden door een uiterst ingenieus en tegelijkertijd primitief belletje dat via een touwtje in beweging gezet wordt door de deur. Er zijn een aantal belangrijke omstandigheden die de jeugdige delinquenten, zoals Gerardje Treffers, die dit etablissement regelmatig bezoeken een belangrijk tijdsvoordeel geven. De aanlooptijd van Pootje naar de toonbank varieerde namelijk van 62 tot 73 seconden.

Dit werd vooral veroorzaakt door de deplorabele toestand van de motoriek van de 77 jarige Pootje. Daarnaast kon die aanlooptijd behoorlijk verlengd worden door twee kapotte buizen van Eustachius. De kleine Treffers dacht dat de beperkte geluidsontvangst vooral veroorzaakt werd door de enorme bossen haren die rond in, en uit de gigantische oren van Pootje ontsprongen. Hoe dan ook, tijd genoeg om even proletarisch te winkelen. De buit bestond meestal uit wat snoepjes die uitnodigend onder glazen stolpen op de toonbank uitgestald waren. Als Pootje dan strompelend zijn survivaltocht vanuit zijn bedompte woonkamer via het donkere gangetje naar de toonbank beëindigd had, was er vaak geen klant te bekennen.

Binnensmonds vloekend en tierend aanvaardde hij de terugtocht naar zijn begeerde fauteuil. Het kon zomaar gebeuren als hij die bereikt had en hij er eindelijk neerplofte, de bel weer vrolijk rinkelde. De aanlooptijd kon zich zo gemakkelijk verdubbelen. De specialiteit van Pootje was de losse verkoop van dropjes of ’muizen’ (marshmallows). Als kind kon je voor een kwartje al gauw 100 dropjes kopen. De schaduwzijde van Pootjes specialiteit was dat hij ze zelf op de enigszins beschimmelde toonbank moest uittellen. Dit leidde vaak tot verhitte discussies. Als hij bijvoorbeeld bij nummertje 79 was kon de kleine Gerard heel stellig beweren dat het nummer 78 was, daar Pootje geen systeem in het tellen had aangebracht kon hij vloekend weer opnieuw beginnen. Ook kon de wispelturige Treffers junior besluiten 'over te stappen' van de dropjes naar de muizen op het moment dat Pootje met trillende stem de honderd naderde. De oplettende lezer zal inmiddels de conclusie getrokken hebben dat de bijnaam 'Pootje' een verwijzing is naar zijn gebrekkig looppatroon, niets is echter minder waar.

De eretitel Pootje heeft te maken met één van zijn weergaloze specialiteiten, namelijk de losse verkoop van augurken. Deze augurken bevonden zich in een grote glazen pot. Van buiten kon je nauwelijks enige augurken ontdekken omdat er van alles en nog wat in die pot krioelde. Als kind kon je gebiologeerd staren naar wat alles er aan je voorbijdreef. Het varieerde van zeewier, in een donkerbruine soep, waarin allerlei pitten zaten tot een donkerbruine, geelachtige smurrie. Sommige beweerden ook tentakels van enge beesten gezien te hebben. In de loop van de jaren van hun bestaan had zich in de pot een speciale cultuur geëvolueerd, die associaties opriep met een kijkje in de onderwereld. Voor 5 cent kon je een augurk bemachtigen.

De overmoedige nieuwkomer die door de vaste clientèle van Pootje uitgedaagd werd tot de aankoop van een dergelijke culinair hoogstandje, werd gedompeld in een schouwspel waarvan zelfs Hitchcock zich angstig in zijn graf omgedraaid zou hebben. Allereerst ontvouwde Pootje een gekreukeld stuk van de Telegraaf op de toonbank. Daarna tilde hij de ‘de pot des onheils’ op de toonbank. Door deze beweging werd een levendig schouwspel in de pot zichtbaar, waardoor, bij de nietsvermoedende klant het klamme zweet zich snel uitbrak. De pot met augurken was ongeveer 35 cm hoog. Aangezien Pootje geen gebruik maakte van hulpgereedschappen om de verborgen stukken augurk uit de oersoep te vissen gebeurde e.e.a. met zijn tien geboden. Pootje moest daarvoor zijn mouwen oprollen. Met zijn zwart omrande nagels en ongewassen handen ontblootte Pootje een stukje onderarm wat een ongekend schouwspel opleverde.

De arme klant moest in dit stadium ondersteund worden. De aanblik van de onderarm had een opvallende gelijkenis met wat er in de pot zweefde. Haren die enigszins verward alle kanten oprezen in een palet van een pokdalige huid met hier en daar een verkleurde moedervlek die door zijn grillige vorm en dikte een dermatoloog een slapeloze nacht zou bezorgen. Op het ‘moment suprême’ verdween zijn hand met een belangrijk deel van de onderarm in de pot met augurken De klant die in pure waanzin deze nachtmerrie probeerde te ontvluchten, werd door ‘zijn vrienden’ stevig vastgehouden.

Pootjes hand begon in de poel des verderfs een zoektocht naar een stukje augurk. Door de volmaakte symbiose was de onderarm van Pootje een natuurlijk onderdeel van de pot geworden. De zoektocht werd af en toe onderbroken door in de buitenwereld van de pot een onbestemde materie te inspecteren, om te kijken of het als een stuk augurk geïdentificeerd kon worden. Na enige vergeefse pogingen slaagde deze zoektocht en werd het begeerde object met enig materiaal en vocht vanuit de onderarm van Pootje in de Telegraaf gewikkeld. Terwijl Pootje het vocht verder van zijn onderarm schudde vroeg hij onverstoord of de klant er piccalilly bij wilde. Bleek nee schuddend, verliet de klant na betaling van een stuiver kokhalzend de winkel.

Pootje bedekte zijn pootje weer met zijn bevlekte blouse en strompelde tevreden naar zijn woonkamer terug.

27 Update binnenhalers

Zoals de getrouwe Treffers lezer inmiddels genoegzaam bekend mag zijn, is een binnenhaler een uitbundige contractant van een plaatselijk etablissement met maar één opdracht: zoveel mogelijk mensen binnenslepen om te eten. Ik heb u verteld van de enige uitzondering: Benito, wiens werkgebied al meer dan 20 jaar zich uitstrekt enkele m2 meters voor het restaurant San Miguel. Hij is de enige ‘tegenhouder’ in town. Er staat voortdurend een rij hongerige te wachten tot ze in het heiligdom van Benito worden toegelaten. Tegenhouder Benito schenkt voortdurend een goedkope rum likeur om de wachtenden zoet te houden. Nu na 15 jaar observeren heb ik zijn geheim ontdekt! Toen we daar weer eens aten viel me op in tegenstelling tot de andere keren dat het een eeuwigheid duurde voordat de verschillende gangen opgediend werden.

Er was slechts een kleine rij wachtenden voor het restaurant. Toen viel bij mij het kwartje, of in Dutch speakwords gezegd: The Nikkel felt by me! Benito is geen tegenhouder maar een geraffineerde regisseur van een kunstmatig door hem gecreëerde wachtrij! Als het minder druk is geeft hij non-verbale signalen naar de obers om het rustig aan te doen! Als de wachtrij te lang wordt staat het eten in een vloek en zucht op tafel! Door de wachtenden wordt een beeld gecreëerd dat half Puerto Rico zich verdringt om het voorrecht te hebben in dit culinair paradijs een hapje te nuttigen. Dit speelt natuurlijk weer in op de lagere driften van de gemiddelde toerist om maar niets te missen. Maar in feite is het een geniaal geregistreerde voorstelling waar alle potentiele gasten onbewust, onbedoeld en waarschijnlijk ongewild deel van uitmaken Hulde!!

Een ontmoeting bij het restaurant

En dan nog een ontdekking in de wereld van binnenhalers. U kent waarschijnlijk wel de Italiaan op de bovenste verdieping, die denk ik Jood is omdat hij op de drukste dag, zaterdag, dicht is en omdat hij onophoudelijk zijn zaak vult met de meest walgelijke kerstliedjes. Ik moet echter toegeven dat het voedsel technisch gesproken een prima restaurant is. Als je daar zit heb je een prima uitzicht op de binnenhaler van de buren Piedro. Het Mexicaanse restaurant van ‘Pappa’ en zijn kinderen is 5 jaar geleden overgenomen door een kleurloos figuur die alleen in de keuken staat. Sinds die tijd staat Piedro daar. Hij is een tenger, kettingrokend mannetje, half kalend vijftiger, die zenuwachtig heen en weer dribbelt. Hij heeft nogal merkwaardige gewoontes voor iemand die veel handen moet geven. Soms peutert hij een bulk uit zijn neus, die hij nauwkeurig inspecteert waarna hij deze achteloos aan zijn verfomfaaide broek smeert. Soms verdwijnt zijn hand aan de achterzijde van zijn broek waar hij een veel betekend gebaar maakt, dat mijn vader vroeger ‘dabben’ noemde. Soms trekt hij zich aan zijn broekriem op om irritatie van een mogelijk schrijnend slipje tijdelijk te verminderen.

En op andere momenten verdween zijn hand zo diep in een broekzak dat ik vermoed dat er een groot gat in zit wat toegang gaf tot een gebied dat niemand zou willen betreden! Piedro maakte geen echt contact met passanten maar was gezien zijn vaag in de verte starende blik voortdurend verwikkeld in een andere realiteit. In al die 5 jaren heb ik hem nog nooit iemand echt zien binnenhalen. Als een verdwaalde

dronken Scandinaviër hem wilde omhelzen omdat hij dacht dat het iemand anders was, verstarde Piedro helemaal. Hij vermeed oogcontact met iedereen, liep achter klanten aan, kortom maakte alle fouten die ik eerder in het handboek van binnenhalers besproken heb. Waarom? Waarom toch? Gisteren kreeg ik het antwoord. Ik ontdekte dat een vriendje van hem waar hij regelmatig een peuk mee rookt, een medewerker is van het concurrerende Mexicaanse restaurant 100 meter verder! ! Tijdens zo'n nerveuze rooksessie zag ik dat dit sujet Piedro een enveloppe gaf terwijl hij zenuwachtig om zich heen spiedde. Piedro stak die in zijn diepe broekzak en het probleem was voor mij opgelost! Piedro kreeg steekpenningen van de concurrent om zo weinig mogelijk klandizie binnen te halen. Zo eet hij al jaren van twee walletjes en blijkt er net als bij Benito er een parallel universum te bestaan waar wij goedbedoelende stomme toeristen geen weet van hebben.

28 Professialiseringsproces binnenhalers

Er is mij gevraagd een inventarisatie te maken van alle innoverende ontwikkelingen binnen de binnenhalerswereld. Dit om te komen tot een verregaande professionalisering van deze onderschatte beroepsgroep, het samenstellen van een nieuw handboek en het instellen van een nieuw accrediteringsmodel. Tot nu toe rotzooit iedereen maar wat aan. Het enige wat op een begin van een methodiek leek was de op een los A4tje geschreven regels van San Miguel Zie hoofdstuk 7 restaurant San Miguel

Goed bedoeld maar niet goed genoeg

Degene die een voortrekkersrol speelt in de nieuwe ontwikkelingen is ‘de Chinees’. Opvallend is dat hij als eigenaar van zes (!) restaurants op de eerste verdieping van het winkelcentrum van Puerto Rico nog steeds de belangrijkste binnenhaler is!

Hij is de eerste die het grote belang van binnenhalen ziet en zich als baas niet te min voelt en de acquisitiniele betekenis hiervan onderkend. Hoe hij zijn imperium heeft opgebouwd heb ik elders beschreven. Zie hoofdstuk 18 De Chinees.

Naast zijn vaardigheden als binnenhaler heeft hij het belang van de geografische positie van de binnenhaler onderstreept. De toegang tot zijn zaken op de eerste verdieping wordt bereikt via twee trappen vanaf de belangrijke ingang Shopping Centre Puerto Rico entrance 2. Als de Chinees boven aan de trap staat tussen zijn bedrijven Los Moulinos 1 en Eat as much as you can 1 ziet hij het hongerige volk binnenstromen en kan alvast anticiperen hoe hij ze benaderd hij is ze a.h.w. altijd een stap voor. Vooral op primetime tussen half zeven en negen uur staat hij als een poortwachter voor zijn domein en sleept iedere argeloze bezoeker naar binnen met zijn zeer gevarieerde technieken.

Het belang van de positie van de binnenhaler is door anderen ook gezien. Een binnenhaler kan zijn invloed verder uitoefenen door wat meer afstand te nemen van zijn broodheer. Maar pas op, het luistert nauw, als hij tever van het restaurant staat verliest de voorbijganger zijn connectie uit het oog en blijft hij een roepende in de woestijn.

Misschien wel het grootste belang van de bijdragen van de Chinees is de inbreng van conclusies van belangrijke wetenschappelijke onderzoeksresultaten op het gebied van non-verbale communicatie. Geniaal! Bij potentiele bezoekers vanuit de hele wereld. Zoals u weet is meer dan 80 procent van alle communicatie non-verbaal. Ik heb een studie gemaakt hoe hij dat doet. Zoals gezegd is hij de argeloze passant een stap voor.

Hoewel hij de persoon vanuit zijn uitkijkpost al gespot heeft, doet hij net of hij dodelijk verrast is als hij ze in het vizier heeft, de daaropvolgende emoties komen als een sneltrein voorbij.

Eerst een uiterst schrikmoment, gevolgd door zogenaamde herkenning daarna een opperste verrukking de persoon na een jaar te zien en vervolgens een brede lach die zich culmineert in een omhelzing, een, twee of drie kussen, een schouder handgreep, of gewoon een hand afhankelijk van zijn inschatting van de emotionele capaciteit van de potentiele eter. Deze komedie del arte moet binnen 10seconden voltooid zijn. Zodra de klant is binnengesleept moet het gezicht van de chinees weer neutraal staan klaar voor het volgende slachtoffer. Dit vereist veel emotioneel schakelvermogen. Als zijn gezicht altijd een brede grijns zou vertonen zou het lang niet zoveel impact hebben, omdat juist door de opeenvolgende emoties de passant zich persoonlijk herkend en gewaardeerd voelt. De Chinees heeft de vaardigheid honderden keren van emoties snel te kunnen wisselen.

Een ontmoeting tijdens het eten

Bij het binnenhalen altijd naast iemand lopen, eventueel voor hem en langzaam in het restaurant leiden. Let op nóóit, ik herhaal nóóit achter iemand aan lopen, dat geeft de passant het idee dat hij opgejaagd wordt. Altijd het alfa mannetje van een groep aanspreken of het dominante vrouwtje.

Tot nog toe is er in de hele jurisprudentie van het binnenhalen vooral accent gelegd op het binnenhalen an sich. Eenmaal binnen werd de cliënt verwaarloosd. Volgens moderne inzichten moet er veel meer gewerkt worden aan het hechtings en bindingsproces, zodat het binnenhalen een volgende keer gemakkelijker gaat. Dus als het even kan iets meer lange termijn denken a.u.b.! Natuurlijk moet ook de binnenhaler even kort tijdens het eten informeren naar de persoonlijke familieomstandigheden. Echter niet langer dan 2 x een minuut anders loop je het gevaar op kletspraatjes en kun je je gewone werk niet meer doen.

Het spreekt vanzelf dat aandacht aan kleine verwende ettertjes zelfs als ze de hele zaak verzieken extra accreditatiepunten moet opleveren

Afrekenen kan ook meehelpen aan een goed bindingsproces. In navolging van San Miguel schenkt iedere ondernemer een klein glaasje honinglikeur tegelijk met de presentatie van de rekening. Dit om de klant te verleiden een extra fooi te geven. De nieuwste innovatie op dit gebied was van Pinokkio (Italiaans restaurant) die nota bene de likeurfles op tafel liet staan! Dat straalt natuurlijk nog meer verbondenheid en vertrouwen met elkaar uit wat uiteindelijk tot een grotere fooi leidt dan de investering van de spotgoedkope honinglikeur! Het spreekt vanzelf dat dit niet werkt bij hooligans uit Manchester, die vragen doodleuk om een nieuwe fles.

Een totaal onderbelicht onderdeel van de vaardigheden van een binnenhaler is het afscheid nemen. De goede technieken werken nog meer aan het bindingsprincipe en etaleren de volmaakte vriendschapsband met elkaar. Dit mag nooit in het restaurant zelf gebeuren! Net buiten het restaurant biedt een groter publiek zij zullen versteld staan hoe klantvriendelijk u bent. Een goede grap die de klant na een innige omhelzing met een lach doet verdwijnen strekt tot aanbeveling. Dit wordt neurologisch gezien via de emotie in de hippocampus opgeslagen in het lange termijn geheugen. Het nieuwste snufje op dit gebied is dat het gehele personeel inclusief koks uitloopt om de volgegeten klant uit te zwaaien. Een enkele kan zelfs zijn zakdoek tevoorschijn halen.

Tot slot een staaltje van volmaakte binnenhalerskunst. En ik zou zeggen, probeer dit niet thuis! Hier moet je echt volleerd zijn en tot de top of the bill behoren om dit zonder kleerscheuren uit te kunnen voeren. U kent Roberto die jongen die 20 jaar geleden begonnen is voor El Torro met het menu ronddraaien. We hebben zijn carrière gevolgd onder andere bij Los Molinos 1 waar hij als niemand anders een ritueel kon maken van Mexicaanse Koffie. (Met o.a. gebrande suiker en geflambeerde cognac) Door alle jaren steeds meer ervaring gekregen en nu manager van zijn eigen restaurant El Passo in het pand van de juwelier (Deze groothandelaar in horloges die Karin als belangrijkste klant had is nu vertrokken naar Dubai.)

Welnu, je zou hem geen cent geven in zijn onberispelijke pak en zwarte bril. In tegenstelling tot anderen moest hij het niet hebben van een overdreven theater.

Zijn grootste heldendaad is, en ik heb het zelf gezien, dat hij na de maaltijd een gast van achter zijn stoel benaderd en, plotseling met zijn twee handen op de weerszijden van de buik van de verraste cliënt een strijkende beweging maakt hetgeen hij ongeveer een minuut volhield. Vervolgens draaide hij het hoofd van zijn cliënt een slag om waarbij de omstanders het idee kregen dat hij ter plaatse gewurgd werd. Als een soort intieme doodspoging op een volmaakt moment van verbondenheid en onvoorwaardelijke geloof in absoluut vertrouwen en in volmaakte liefde.

Als je dit kunt ben je volkomen uitgeleerd!

29 Met de Spaanse slag!

Spanjaarden zijn ongeveer de meest eigenwijze mensen van het westelijk halfrond. Ze hebben hun eigen filosofie als het gaat om problemen op te lossen. Antonio (niet te verwarren met het ex-hoofd zwembad) is hier geen uitzondering op. Antonio, portier van Cumana, conciërge, regulateur, beroepsritselaar doet ons steeds weer versteld staan van zijn weergaloze probleemoplossingen, ongekend improvisatievermogen, de personificatie van de ‘Spaanse slag’ Ter illustratie een bloemlezing van zijn oneindige, briljante interventies op het gebied van reparaties, tekorten en verantwoordelijkheden.

1) Een kapotte lamp vervangen.

Antonio lost dit op door dit te delegeren naar Ricardo. Ricardo werkt slechts een dag in de week. Hij heeft een wachtlijst van klusjes die gemiddeld twee weken duurt. We hebben geleerd zelf een lamp te kopen net als de meeste Cumaners. Denk eens hoeveel dat op jaarbasis voor 150 appartementen scheelt! Mocht een onnozele huurder bereid zijn twee weken te wachten, dan is het nog de vraag of Ricardo de juiste lamp met juiste fitting besteld heeft. In een enkel geval zou de prehistorische bedrading de oorzaak van het lichtfalen kunnen zijn. In dat geval zou het een nieuwe opdracht in de eindeloze kluslijst van Ricardo betekenen waar alleen een ‘overwinteraar’ op kan wachten.

2) Bij onze aankomst bleek dat er 4 stopcontacten vernieuwd waren! Ons enthousiasme werd getemperd Toen bleek dat geen enkele stekker meer paste .. Vorig jaar stond er een schemerlamp in de woonkamer die nu verwijderd was. Gasten zouden natuurlijk tevergeefs geprobeerd hebben de schemerlamp met het nieuwe stopcontact te verbinden. En daarmee een nieuw probleem creeren.
Probleem opgelost!

3) We hadden vorig jaar een lichtsnoer van 120 led-lampjes gekocht voor op het balkon i.v.m. De kerstvreugde. Helaas paste de stekker niet meer in het nieuw aangelegde stopcontact op het balkon. Toen Antonio op ons appartement was i.v.m. een ander probleem confronteerden we hem met dit duistere probleem. Antonio was niet geïnteresseerd in het defecte stopcontact dit zou alleen maar nog meer ‘werk’ betekenen dus hij adviseerde ons het snoer te verbinden via het keukenraam en zo via de buitenmuur door te trekken naar het balkon. Probleem opgelost.

De receptie van Cumana

4) In de buurtsuper waar veel Cumaners hun primaire levensbehoeften ledigen zwaait zoals bekend Zaro de scepter. Zaro heeft een tijdsprobleem. Ze verkoopt verse dagmelk deze is echter al drie dagen voor de uiterste houdbaarheidsdatum bedorven vanwege de slechte koeling waarin deze te koop wordt aangeboden. Zaro heeft dit probleem opgelost door de pakken melk zo te draaien dat je niet gelijk de houdbaarheidsdatum ziet. De meeste clientèle verblijven maar een week waardoor de verkoop van bedorven melk niet te veel consequenties heeft.

5) De immense schuifdeur die toegang geeft tot het balkon loopt al jaren niet soepel. Een volwassen kerel moet er met zijn volle gewicht aanhangen om het in beweging te brengen. Toen Treffers zich op het balkon bevond en de deur vanwege de mogelijke tocht gesloten was kon mevr. Treffers de deur met geen mogelijkheid open krijgen. (Echt gebeurd!) Daar stond Treffers, hij kon geen kant meer op. Een bekend probleem voor Antonio. Daar de brandweer soms alleen ‘manana’ kan komen had de directie van Cumana overwogen om een overlevingspakket op het balkon te bevestigen. Treffers die wanhopig om een touw vroeg om naar beneden te ontsnappen moest wachten want voordat Antonio de diepte-investering van een touw overwoog wilde hij eerst andere opties verkennen. Uiteindelijk ontdekte Antonio dat er een snoertje tussen de schuifdeur het probleem mede veroorzaakte. Nadat Treffers weer de weg naar binnen gevonden had vertelde Antonio ons dat het werkelijke probleem was dat de deur bijgeschaafd moest worden en dat hij Ricardo daar hoogstpersoonlijk

opdracht voor zou geven. Wij weten inmiddels wat dat betekent en houden angstvallig de schuifdeur open. Probleem opgelost!

6) Het sluiten van deuren is een probleem van het gehele appartement. Zo ook de glazen deur die toegang geeft tot het rommelhok dat op zijn beurt weer in open verbinding met de tuin staat. Het verhaal gaat dat een hooligan met zijn volle gewicht dwars door de ruit gegaan is en met diepe snijwonden in het Maspolomas ziekenhuis is opgenomen. Dwars door de nervus medianus, de zenuw die de polsbeweging bij het drinken faciliteert. Geschrokken door de immense gevolgen van deze moeilijk sluitende deur heeft Antonio de oplossing gevonden. Het nieuwe glas in de deur bevat nu een bloemmotief zodat men niet meer van buiten naar binnen kan kijken. Dat de deur nog niet goed sluit is ‘collateral damage’ Men heeft trouwens de sleutel van deur weggegooid. Iemand zou op het idee kunnen komen om de deur op slot te doen en weer een nieuw probleem veroorzaken.! Probleem opgelost!

7) Ook het management rondom de aansturing van de werksters kenmerkt de ‘Spaanse Slag’ in de eerste jaren kwamen de werksters om de dag, alles schoonmaken, de bedden opnieuw dekken, toilet en wastafel schoonmaken stoep aanvegen, overal nieuwe handdoeken en soms zelfs de ramen wassen. In de loop van de jaren is daar drastisch op bezuinigd. Allereerst de kwaliteit van de werksters. In al die jaren waren we getuige van een wonderlijk excentrieke verzameling minimals die kwamen ‘schoonmaken’ enkele voorbeelden? Zo was er een pedant dametje op hoge hakken en avondkleding die zich gespecialiseerd had om in 10 minuten met een spuitbus het appartement schoon te maken Ook was er een ‘tientonner’ die na de beklimming van de trap naar ons appartement amechtig in elkaar zonk. Ze was al helemaal klaar mee voor ze begonnen was. We waren blij als ze zonder beademing en eerste hulp de terugtocht overleefde. Dan was er de dame die ons appartement binnen no time omgetoverd had tot een cal centrum waar Joost mag weten wat er allemaal telefonisch verhandeld werd. In zijn geweldig improvisatie vermogen verkorte Antonio die de werksters ‘aanstuurde’ de ‘werk’ tijden. Aanvankelijk was het drie keer in de week een half uur. Dit werd stapsgewijs geminimaliseerd tot een keer in de week. Tenslotte werd ook de ‘werk’ tijd verkort totdat nu als alles goed gaat een keer per week, een werkster komt die alle handdoeken, lakens, en toiletpapier naar binnen pleurt. Er gaan stemmen op bij de directie dat de clientèle voortaan maar zelf hun spullen komen ophalen!

8) Overdreven? Misschien wel, maar wij als doorgewinterde cumaners hebben ook geleerd hoe we de Spaanse Slag moeten hanteren. Dit stuk is vooral bedoeld om mensen toch maar vooral van het idee af te brengen ons geweldige stekje in de zon af te pikken

30 Technisch gemankeerd

In het vorige hoofdstukje wordt de indruk gewekt dat ondergetekende technisch vaardiger is dan de gemiddelde Spanjaard. Helaas niets is minder waar! Wat betreft het oplossen van technische problemen is Gerard Treffers aardig geassimileerd in de Spaanse cultuur. Daarom onderstaande beschamende bekentenis. Er zijn mensen die alles wat ze zien kunnen maken. Ze vinden simpele oplossingen voor de meest ingewikkelde technische problemen. Alles wat ze aanraken veranderd in goud. In no time repareren ze meubels, speelgoed, auto's, raketmotoren, televisies, wasmachines en verder zo'n beetje alles wat op hun weg komt. Het lijkt supereenvoudig.

Treffers behoort niet tot die categorie. Hij speelt 3e reserve bij de 4e klasse amateurs op dit gebied. Zijn leven is een aaneensluiting van voortdurende frustraties over onopgeloste reparaties, achterstallig onderhoud en niet werkende apparatuur. Zijn goedbedoelende interventies om iets te repareren monden na een paar uur uit in een totale hopeloosheid, opgebrand gevoel en uiteindelijk een nieuwe deuk in zijn identiteit. Zelfs de bestseller van IKEA, de Billy boekenkast brengt hem na een middag sleutelen tot uiterste wanhoop. Billy bestaat uit twee staanders met enkele legplanken ertussen. Hij presteert het met werktekening dit bouwwerk onderste boven en binnenstebuiten te monteren en daarbij nog een aantal schroeven over te houden. IKEA heeft hem gevraagd bij hen in dienst te treden om de werktekeningen van haar producten door Treffers te laten testen. Dit onder het motto: 'als hij het kan, kan iedereen het', de ultieme toets!

Overdreven? Echt niet, een voorbeeld.

Treffers moest een medicijnkast in de badkamer ophangen. Het ophangmechanisme bestond uit twee schroeven. Na een langdurige analyse van het probleem en enkele berekeningen formuleerde hij een voorlopig werkplan en tekende hij de twee gaten af op de muur. Na een gedegen keuze van het juiste boortje lukte het hem twee gaten in de muur te boren en de pluggen daarin te bevestigen en het kastje op te hangen. Klaar is Kees zou je zeggen, niets is minder waar!

Het kastje hangt scheef! Na diverse nieuwe metingen en zelfs het ijken door middel van een waterpas boort Treffers twee nieuwe boorgaten vlakbij de bestaande. Schroeven en pluggen erin en…….. HET KASTJE HANGT NOG STEEDS SCHEEF! Waarom toch denkt Treffers, waarom kan bij mij nou nooit eens iets normaal gaan? Waarom begin ik hieraan? Na een pauze van 15 minuten waarin alle voorgaande mislukkingen van de afgelopen jaren voorbijkomen, komt Treffers met

een lumineus idee: Hij moet gewoon twee nieuwe boorgaten maken en die schuin van elkaar boren zodat per saldo het kastje recht komt te hangen.

Een stemmetje fluistert hem in dat 6 boorgaten niet echt professioneel staan. Een andere optie is naar de winkel teruggaan en een nieuw kastje vragen? Ook daar heeft Treffers traumatische ervaringen mee. Waarschijnlijk zal de jongste bediende hem lachend op een stomme fout wijzen en staat hij weer voor schut en plein publiek. Na wederom een half uur prakkiseren roept hij de hulp in van zijn collega Jurrien. Deze zegt in de loop naar de kast toe: “Je moet even de stelschroef binnen in het kastje aandraaien dan staat hij recht.” Een hele nieuwe wereld opent zich voor Treffers. Een wereld waar hij niet thuishoort en die hem beangstigd en duidelijk maakt dat hij een volslagen vreemdeling is.

Heeft Treffers dan geen enkel technisch inzicht? Jawel, zeker wel van computers, netwerken, programmering en implementeren van allerlei synchronisatietoepassingen. Zo was er een moment waar plotseling het internet uitviel. Dit maakt het beste in Treffers los. Hij start zijn reparatiemodus. Allereerst herstart hij zijn computer, daarna reset hij het modem. Vervolgens controleert hij de ip adressen en de DNS-posities. Vervolgens probeert hij de verschillende kanalen van het modem uit. Hij vergelijkt de frequenties met naburige apparatuur. Als het probleem dan nog niet is opgelost komt hij tot de begrijpelijke conclusie dat er een inwendig defect moet zijn in de transmissie van de verschillende internetprotocollen. Hij checkt de zekeringen, test de chronische aberraties en mogelijke trilling deformaties en nog veel meer.

Nadat hij een uitgebreide debriefing aan zijn vrouw van zijn vele herstelpogingen gegeven heeft zegt ze: Zit de lan-kabel er goed in? Deze volkomen digibeet lost in no time het probleem op waar Treffers zich uren op vastgebeten heeft. Heeft u enig idee wat dit voor psychosomatische gevolgen heeft? Juist, vermoeidheid die grenst aan totale uitputting, concentratieproblemen, oriëntatie stoornissen, ongewenste trillingen op vreemde plaatsen en niet in de laatste plaats een flinke stap in de de laatste fase van het depersonalisatieproces.

31 De 65+ crisis

Voor ik verder ga met mijn verhalen over Puerto Rico wil ik u toch deelgenoot maken van frustraties en teleurstellingen in het leven. Als u dacht dat mijn onhandigheid en technisch gemankeerd zijn de grootste stressfactor in mijn leven is moet ik u toch even bijpraten voor ik verder ga. Iedereen kent de grote trauma's in zijn leven. Het begint al met de geboorte als je met alle geweld de boze wereld ingeperst wordt door een schreeuwende moeder door een veel te nauwe en enge donkere gang. Voor sommige zelfs met een vacuüm pet op je hoofd en zo word je met man en macht tegen je wil in die koude wereld ingetrokken.

De volgende grote crisis voor iedereen is de midlife crisis, een keerpunt in het leven waarop iemand wegrent voor zijn 'zelf' die op de een of andere manier niet meer bij hem past. Hij is aan het vluchten voor schaduwen en demonen uit zijn jeugd en waar hij eigenlijk mee in het reine moet komen. Dit is een lange weg die hij moet gaan. Reken op jaren in plaats van maanden.

Maar dit alles is nog niets vergeleken met de 65+ crisis. Deze memorabele leeftijd wordt in het algemeen voorgesteld als het Zwitserleven gevoel, een hemelse situatie waarin de rijpe duiven vanzelf in je mond vliegen. Een situatie van een ongelimiteerde vrijheid, waar de wereld voor je openligt en je toelacht. Wuivende palmen, gekoelde drankjes, tropische verrassingen, vriendelijk lachend en verleidend vrouwelijk schoon. Niets is minder waar! Je voelt je uitgerangeerd, afgeschreven, en weggeschopt. Een last voor de samenleving. Een risicopost voor de zorgverzekeraar. Een schrik voor iedere spiegel.

Het meedogenloze aftellen naar het einde is definitief begonnen. Voor het eerst begint het tot je door te dringen dat de jaarringen van je buikplooien meedogenloos de waarheid vertellen. Dat je opmerkt dat je oren een ogenschijnlijke onwaarschijnlijke groeispurt gemaakt hebben ten opzichte van de rest van je hoofd. Je begint een Romijnhoofd te krijgen. De heer Romijn had een wildgroei die zich uitbundig een weg zocht uit zijn oren en neus en die contact zocht met zijn verwilderde baard. Hij leek op de broer van kabouter Plop. Sommige kamergeleerden zagen in hem zelfs het definitieve bewijs van de ontbrekende schakel in de evolutie.

De nieuwe werkelijkheid sloeg als een bom in bij Treffers. In wanhopige pogingen het tij te keren werden hem allerlei goedbedoelde adviezen gegeven. Ga bij de Zonnebloem achter een rolstoel lopen, ga in een sportschool als een idioot aan een paar gewichten trekken, sluit je aan bij de wandelclub 'Malle Pietje en andere loosers', ga postzegels verzamelen, sluit je aan bij de 65+ hardlopers die met een rood

hoofd en een dreigend hartinfarct de landwegen onveilig maken, of verzoen je in je nieuwe rol van assistent huishouding.

Nee, Treffers had een ander idee om zijn sportief geweten te sussen: Fietsen. Hij diepte zijn oude Burgersfiets uit zijn schuur waar die reeds 30 jaar begraven was. Tijdens het oppompen van de banden had hij even nog de flauwe hoop dat banden onherstelbaar beschadigd waren, maar nee alles leek nog pico bello in orde. Treffers moest bewijzen door een rondje Linschoter bos van ongeveer 9 km dat alle geruchten over zijn slechte conditie fabeltjes waren. Ma Treffers keek haar betere helft meewarig na toen hij voortvarend de straat uit sprintte.

Spieren in het perineum van een man

De eerste kilometer verliep alles volgens plan, maar toen hij net de stad uitreed diende de eerste vijand zich aan: zadelpijn! Zadelpijn wordt veroorzaakt door druk op het perineum, dit is dat deel van het menselijk lichaam dat bestaat tussen het scrotum en de anus, het bestaat voornamelijk uit spieren en huid.

Spieren in het perineum van een man

Druk op het perineum geeft een pijnlijk gevoel in de regio en door druk op de zenuwen een verlammend gevoel aan de boven binnenzijde van het been. De spieren van de anaalstreek en urogenitale gebied behoren tot de erogene zone. Bij mannen ligt het inwendige deel van de penis in het perineum en kan een erectie worden geïntensiveerd door druk uit te oefenen op het perineum (Wikipedia) Zadelpijn geeft

dus mixed feelings! Iets wat je in de setting van Treffers op dat moment niet kan en wil hebben. Door regelmatig uit het zadel te gaan kan de pijn verlicht en de erectie en verlamming verminderd worden.

Net buiten Oudewater verliep alles volgens plan: Treffers passeerde moeiteloos schoolgaande kinderen totdat bij het begin van het Diemerbroek fietspad een vrouw van middelbare leeftijd hem vrolijk voorbijfietste. Treffers ervoer dit als een regelrechte bedreiging van zijn manlijkheid en probeerde de vrouw met alle macht bij te houden. De vrouw een blonde struise vijftiger scheen genoeg energie te hebben om bekenden onderweg vrolijk te begroeten. Treffers perste het laatste beetje lucht uit zijn longen en hijgde als een postpaard. Dit zou hem toch niet overkomen dat hij gedegradeerd werd tot de klasse hopeloze bejaarden die de rijwielpaden onveilig maken. Bij de bochten en bruggetjes kon hij iets van zijn achterstand goedmaken door een betere stuurtechniek. Tour commentatoren zouden zeggen: Treffers ‘kraakte’ Met zijn tong op het stuur een rood aangelopen hoofd en zijn longen uit zijn keel zuchtend kon hij de vrouw op grote afstand ternauwernood volgen. Hij voelde zich nog meer vernederd dan toen hij op de middelbare school door een sneeuwbal van een grietje een bloedneus kreeg. Deze vrouw toonde blijk van geen enkele inspanning ze had haar fiets op een groot verzet en trapte er rustig maar gedecideerd op los. Met een meelijwekkende blik keek ze soms achterom om vervolgens lachend haar weg te vervolgen.

Het fietspad was ongeveer 5 km lang. Vijf lange kilometers van pijn en vernedering. Vijf kilometers die alle zin in het leven uitblusten. Vijf kilometers waar de waarheid Treffers ego deed verschrompelen. In die vijf kilometers zag Treffers hijgend zijn leven voorbijkomen. In een bijna bovenmenselijke inspanning was Treffers dichterbij gekomen. Op het moment dat hij definitief op wilde opgeven eindigde het fietspad bij het Linschoter bos en sloeg de vrouw linksaf terwijl Treffers rechts moest De laatste glimp van de vrouw was de accu achter op de fiets die Treffers eerder nog niet opgemerkt had!.....

32 Oh, Oh, Oh, Antonio

Oké, ik moet toegeven hij heeft zich stupide gedragen. Hij had in zijn toko niet rond hoeven toeteren dat een directielid van Cumana een scharrel had met dat mens van Mio Mar. Hij ging misschien wat te ver door bosjes Noren aan het comazuipen te helpen. Hij snuffelde misschien net iets teveel in het directiekantoor. Hij snauwde misschien net te veel gasten af. Hij heeft misschien niet altijd zijn huur betaald. Hij had de maffia van Arguineguin niet uit moeten nodigen. En die brand was een ongelukje, een samenloop van omstandigheden. Kon hij het helpen dat meer dan de helft van de door hem gekochte goedkope zonnestoelen binnen een week stuk waren? En dat kind dat bijna verzopen was voor zijn ogen kon hij niet helpen, ze wisten toch dat hij niet kon zwemmen. Iedereen wist toch ook dat de inspecteur van de warenwet en restaurants altijd hem moest hebben. Je gaat echt niet dood aan overjarig ijs en aangelenkt bier.

En als zaro van de nabijgelegen super whisky mocht verkopen, waarom mocht hij geen zelfgestookte whisky van hoge kwaliteit verkopen? Dat hij altijd zo nors overkwam was een gevolg van zijn donkere stem, van binnen was het een gevoelige man, het kwam er alleen zo rottig uit! Hij had 20 jaar geleden toch een groot restaurant gehad op de bovenste verdieping van Cumana. Er waren wel enkele gasten met voedselvergiftiging opgenomen in het Maspalomas ziekenhuis, maar dat waren mensen die toch al ziek zwak en misselijk waren. Die uitbraak van kakkerlakkenepidemie en difterie met zelfs een verdacht van de zwarte builenpest op de gehele bovenetage was gewoon een toevallige samenloop van omstandigheden.

Van het begin af heeft de directie hem tegengewerkt, terwijl hij Cumana op hoog culinair niveau wilde tillen. Uiteindelijk hebben ze hem boven weggepest en moest hij bij het zwembad helemaal over nieuw beginnen. Ze hadden ook nooit duidelijk gezegd dat hij de kwaliteit van het water van het zwembad bij moest houden. Goed hij had een paar dronken Noren wat geld afgezet, maar die hadden het anders toch wel verzopen. De directie heeft net zo lang een stok gezocht om hem mee te kunnen slaan, ja en nu hebben ze hem gevonden hoor toen hij voor de grap een stapeltje pornobladen bij de lectuur van de receptie gedropt had.

Cumana

Na 20 jaar trouwe dienst ontslagen! Veroordeeld tot de 24 uur huisarrest van zijn vrouw, verbeeld door de heksenpop die hij altijd, moeder de vrouw noemde en die op de toonbank stond. Waar blijft de gezellige oorverdovende kakafonie van geluiden van zijn soap, enkel bandjes popmuziek gemengd met Spaanse tranentrekkers? Alles vervangen door twee automaten. Hoe kunnen twee levenloze automaten deze flamboyante figuur doen vergeten? Wie schreeuwt er nu de nieuwe badgasten over de speaker toe dat ze geen eigen drankjes mogen gebruiken? Niemand! Wie luidt er de bel in de veronderstelling dat iemand een rondje wilde geven en wie serveert er het bekende Cumana menu?

Wie parkeert zijn krakkemikkelige auto altijd verkeerd voor de toegangstrap? Niemand! Oh, oh, Antonio. Hij is niet meer. Boze tongen beweren dat hij door de directieleden van Cumana achter zijn dichtgespijkerde toko is opgesloten en dat zijn geest nog rondwaart.…….Maar wij genieten, oh wat genieten we van de rust van de heerlijke verse koffie uit de automaat. We genieten van onze eigen verstaanbare muziek. Van de mogelijke gesprekken Van onze meegebrachte drankjes en van de versnaperingen uit de automaat. We hebben de directie van Cumana een fles drank en bloemen gestuurd.

Wat een daadkrachtige lui zijn dat!!

33 Vertel me hoe u eet en ik zeg wie u bent

Op onze talrijke vakanties is uit eten vaak een hoogtepunt in velerlei opzichten. Naast het consumeren van een voedzame maaltijd en een goed gesprek is het observeren van mensen ‘in ’t wild’ een leuke bezigheid. Bij binnenkomst van het etablissement is de tafelkeuze reuze belangrijk. Een korte inschatting van de aanwezigen eetlustigen is van belang voor de juiste plek, die het meest oplevert. Gisteren hadden we geluk. We zaten naast een zeer gewichtige dame. Haar enorme boezem steunde op de tafel. Ze had een bos hout voor de deur die Jan Splinter met gemak door de winter zou helpen. Geheel in stijl droeg ze een rode bloemetjesjurk. De omvang van haar bovenbenen dwong haar voeten en knieën in een positie van een zeer breed steunvlak.

Dit had tot gevolg dat omstanders zich konden vergapen aan een spectaculair vergezicht tussen haar kolossale dijen. Op haar relatief kleine ronde hoofd droeg ze een felrode bril die door transpiratie voortdurend van haar neus gleed. Daarbij werden haar kraaloogjes duidelijk zichtbaar. Een doordringende goedkope parfum, die haar transpiratie moest camoufleren, bedwelmde de helft van alle gasten. Het geheel werd gecompleteerd met een protserige dubbele kralenketting die ze zenuwachtig steeds op en neer schoof als een defensiemechanisme voor haar boezemspleet. In haar met een onbestendige kleur geverfd haar leken nog enige krulspelden niet verwijderd te zijn. Rubens zou een moord gepleegd hebben om deze voluptueuze, weelderige dame te mogen schilderen.

Tegenover haar zat de volmaakt complementaire man. Een kop kleiner, slank, een klein beetje kalend, het leek bijna een jongetje dat met zijn moeder uit eten genomen was. Hij wisselde schuchtere blikken om zich heen af met periodes waarin hij een verlamde indruk maakte. Hoewel hij diverse pogingen deed kon ik hem niet betrappen op een bijdrage in het gesprek. Hij kreeg die kans ook niet omdat zijn geliefde, onverstoorbaar, door wauwelde, terwijl enige etensresten over de tafel vlogen. Driftig priemde ze met haar vork naar een virtuele tegenstander. De steeds duidelijkere non verbale stopsignalen van het mannetje werden volkomen genegeerd. Eerst wende hij zijn blik af, vervolgens keek hij een paar keer op zijn horloge, zette zijn handen op tafel als wilde hij zich afzetten en wegvluchten, tenslotte hees hij zijn broek op als teken dat hij bij een vlucht niet door zijn broekspijpen gehinderd wilde worden. Maar, niets hielp.

Je hoeft geen raketgeleerde te zijn om de congruentie van buiten en binnenzijde te herkennen. Die vrouw was ontegenzeggelijk onbeheerst, grenzeloos, onbeschoft, schaamteloos en ongegeneerd. De Boze stiefmoeder in het sprookje was een flauwe afspiegeling van dit schepsel. Een goede observator zou een heel andere indruk

hebben van ons gezinnetje. We waren in een geanimeerd gesprek, open, communicatief, elkaar bevestigend. En wat voor een schattige indruk zou die observator hebben van ons lieve verstandelijk gehandicapte kind. "Ze zijn altijd zo goudeerlijk en heerlijk spontaan en ontwapenend". Op een van haar vele tochten naar de wc moest Karin de gewichtige mevrouw passeren. Juist op dat moment suprême kreeg Karin een geweldige niesbui. Die begon zo'n beetje bij haar tenen verspreidde zich als een bliksemschicht door haar hele lichaam en mondde uit in een geweldige brulnies.

Zelfs geharde veteranen van het Franse vreemdelingenlegioen zouden het in hun broek doen van zo'n lawaai. Misschien schrikt Karin nog het meeste van een dergelijke neusorkaan en kan onvoorspelbaar reageren Op dat moment maakte de gewichtige mevrouw de fout van haar leven. Ze stond op en probeerde Karin tot rust te brengen door ze aan te raken. In een schrikreactie duwde Karin haar met volle kracht van zich af en schreeuwde angstig: "VUILE TRUT, BLIJF VAN ME AF.HOU OP KLOOTZAK, LUL!!!!!!" De vrouw verloor haar evenwicht en viel met stoel en al ondersteboven met haar benen in de lucht. Alle aanwezigen keken ademloos toe en konden een rode onderbroek ontwaren tussen haar machtige dijen. In een laatste poging om staande te blijven had ze het tafelkleed en alles daarop over zich heen getrokken.

Terwijl de adrenaline door ons lijf gierde, probeerde mijn vrouw en ik haar overeind te helpen en putten we ons uit in duizenden verontschuldigingen. In perfect Engels liet de vrouw op aangename toon weten dat ze het wel begreep en dat ze het ons en Karin niet kwalijk nam. Op dat moment straalde ze een rust uit in een volmaakte bewonderenswaardige zelfbeheersing. Ze liet op geen enkele manier merken dat ze voor de hele zaak en de zaak ernaast te kakken gezet was. Ze lachte Karin toe, zodat die weer snel gerustgesteld was door haar optreden. Even later kwam ze een chocolaatje brengen.

Dit was een donkere dag voor mij. Al mijn observaties in de vele jaren opgedaan en ontwikkeld zijn door deze vrouw aan gruzelementen geslagen. Heel mijn ego naar de chalemiezen. Al mijn aantekeningen zijn niets waard gebleken.

Niets is, zoals het lijkt…

34 Revisie Handboek voor Binnenhalers

Het handboek voor Binnenhalers, door mij geschreven is inmiddels ingeburgerd bij alle etablissementen in Puerto Rico. Intussen zijn veel inspirerende en roemruchte personen die in de laatste uitgave beschreven zijn, van het toneel verdwenen. Ik noem u: ‘De gekke ober’ van het restaurant Gran Canaria, die zich met boordevolle schalen vol culinaire hoogstandjes moeiteloos tussen de hongerige klandizie bewoog. Soms imiteerde hij een gillende ambulance dan weer een piepende vrachtwagen die zich achteruit parkeerde naast het tafeltje van de smachtende clientèle. Dan had je natuurlijk Al Bundy die hele nepschalen en kopjes over mensen gooide nadat hij zogenaamd struikelde over zijn x benen.

Ook verdwenen is de ober onder de Mexicaan die afwisselend een client kon pesten door met een veertje ongemerkt achter de oren te krabbelen en even later een hoorn met een geluid van een gillende pauw in doodsnood in hetzelfde oor te laten schetteren. Verder natuurlijk een onafzienbare rij obers die gerechten op de verkeerde tafels zetten, nepflessen wijn en nep rekeningen presenteerde. Alles ter lering en vermaak. Des te meer emoties klanten beleven des te groter de verbondenheid met de uitbating en het met het personeel. Des te meer slappe was!

Een avond in Puerto Rico

Ik heb verder in mijn handboek de ‘do’s en de dont’s ‘uitvoerig beschreven. Toch moet ik na een hernieuwde inspectie tot de conclusie komen dat er weinig nieuwe creativiteit en initiatieven te vinden zijn. Ik heb daarom gemeend een appendix in het standaardwerk op te nemen. De nieuwe techniek is spontaan ontstaan voor het etablissement van Rammadan, zoals u weet een van de 6 filialen van ‘de Chinees’. De aanwezige obers deden altijd hun best om met Karin in aanraking te komen, met het uiteraard legitieme doel ons binnen te halen. Nu dacht ik dat het leuk was de om de obers tegen elkaar op te zetten door de een Rammadan, numero uno te noemen en Alie de andere ober numero dos. We lieten duidelijk merken meer geporteerd te zijn van Uno, Rammadan dan van dos, Alie. Normaliter is iedereen in het front van het restaurant waar mensen buiten eten, heel vriendelijk tegenover elkaar. Des te prikkelender is het als je zogenaamd ‘ruzie’ maakt voor het publiek wat buiten zat te eten. Als we door Alie voor het restaurant enthousiast werden benaderd maakte we afwijzende gebaren en deden net alsof we weer weggingen, terwijl we onze neus dichthielden. Alie ‘smeekte ‘ of we aub wilde blijven en viel daarbij op zijn knieën. We bleven hen resoluut afweren met wegwerpende gebaren en wezen de aanwezige eters hoe ze beter naar de buren konden gaan. Uiteindelijk vroegen we naar numero UNO die ons ruimhartig ontving Dit spectaculaire stukje drama wisten mensen te waarderen. In zijn rol als slachtoffer heeft Alie de klandizie met 25 % doen toenemen. Anderen gingen ons gedrag voortaan kopiëren. En zo is uitgekafferd kunnen worden tot een nieuwe vaardigheid van een binnenhaler geworden. Kijk dat zijn nieuwe en inventieve manieren om mensen binnen te halen!

Bij onze inspectieronde kwamen we ook het meest treurige, armoedige en hopeloze voorbeeld van een binnenhaler tegen. Juan is binnenhaler van een onbestemd restaurant naast ‘de Italiaan’ Daniel. Je kunt Juan na 20 jaar uittekenen, hangend tegen een hek om steun te zoeken voor zijn zwakke identiteit. Vanuit zijn ingezakte houding benadert hij voorbijgangers tegen beter weten in om te komen eten. Zijn zwarte donkere bril benadrukt nog eens zijn trieste leventje. Hij heeft in die 20jaar nooit een stap buiten zijn hangplek gezet, laat staan dat hij iets meegekregen heeft van de culinaire trends in town. Hij heeft zo’n beetje gezondigd tegen iedere regel van het handboek. Een binnenhaler moet snel de emotionele pieken van teleurstelling van mensen die voorbijlopen kunnen verwerken. Juan beschermde zich hiertegen doordat hij bij iedere klant zijn hoofd af te wenden om niet emotioneel overweldigd te worden. We besloten voor de grap te beloven dat we bij hem kwamen eten. Het leek wel of Juan een shot pure adrenaline toegediend kreeg en hij bijna tot mens getransformeerd werd. Toch hebben we enkele keren hem teleur moeten stellen omdat de gedachte van het consumeren van een Italiaans hoogstandje bij de buren te dichtbij was. Uiteindelijk hebben we ons na 20 jaar toen de Italiaan plotseling dicht was ons door Juan in zijn troosteloze heiligdom laten binnenloodsen. Toen we bij

hem aan tafel zaten realiseerden we ons dat Juan in al zijn hopeloosheid geschiedenis geschreven had. Door zijn erbarmelijk medelijden opwekkende persoonlijkheid had hij ons eindelijk naar binnen gekregen!

Deze techniek zal toch ook in de herziene versie van het handboek moeten worden opgenomen!

35 De definitieve teloorgang van Cumana

Je voelt het al als je Puerto Rico binnen komt rijden. Er klopt iets niet. Met zo'n gevoel moet de Amerikaans, Arabische journalist Jamal Khashoggi het Saudische consulaat in Turkije binnen gelopen zijn voordat hij in stukken gehakt werd. Het gevoel wordt met iedere meter sterker. Je gaat je noodlot tegemoet, maar je kunt er niets aan doen, je moet verder. Soms worden de diepe structuren in de thalamus van het limbische systeem geprikkeld. Maar het prikkelgebied ligt onder de hersenschors, dus je hebt er niet gelijk een verklaring voor. Het geeft een unheimisch, onverbonden, angstig gevoel.

We zetten onze auto op het vertrouwde plekje voor de receptie. Het plekje was er nog wel, maar de receptie niet! Helemaal leeg! Geen bureau, geen computer, geen escape toilet voor Karin, geen verfrommelde kerstkribbe, geen vergeelde foto's van cliënten van 15 jaar geleden, geen tekeningen van Karin, helemaal niets. En het ergste van alles geen spoor van Antonio.! Nergens een overstresste adhd er, die als een wesp gestoken overeind vliegt, rood aanloopt, een tafel omstoot en met net iets te harde stem roept: Ahhh Familia Treffers. Het zal toch niet waar zijn dat na het tumultueuze vertrek van zijn naamgenoot Antonio, zelfbenoemd hoofd zwembad, die op slinkse wijze Cumana was uitgeschopt nu de andere Antonio ook .....

Na enig speurwerk vinden we Antonio in een hokje in de bovenste ring van Cumana met een handgeschreven bordje Reception Cumana boven zijn deur. Er bleek een genadeloze machtstrijd in Cumana plaats te vinden tussen het bondje van de prive huiseigenaren en de vereniging van huurders van de overige appartementen. Wij werden ongevraagd ingelijfd in het regiment van Antonio. Het voelde of we in het midden van een slechte B-film terechtgekomen waren met mr Beam, alias Antonio in de hoofdrol. Antonio was aan de verliezende hand, de onderhoudsmonteur, schoonmaaksters, waren overgelopen naar de tegenpartij. Antonio Beam detacheerde ons in appartment 24 naast het voormalig heiligdom van Antonio 1, naast het zwembad.

Cumana vanaf de straat

In deze nieuwe realiteit loop je toch heel anders door Cumana, iedereen wordt gelijk ingeschaald, zijn ze van 'ons' of zijn van de 'tegenpartij? Pas vroeg iemand wisselgeld voor de automaat, je vraagt je dan af in je nieuwe identiteit of 'wij' dat doen of niet. Het is ongelooflijk, vroeger totaal ondenkbaar maar je gaat weer verlangen naar de tijd van die schreeuwlelijk bij het zwembad, dan wist je ten minste dat er maar één baas was. Antonio werd steeds zenuwachtiger in zijn nieuwe rol van leider, coördinator, klusjesman, loodgieter. Jochem Meijer was een stil teruggetrokken, introvert mannetje vergeleken bij de stuiterbal Antonio die de trappen van Cumana op en af struikelde als een aangeschoten manke berggeit in levensgevaar. De andere partij sprak over 'The Fool, on the hill'

In elk leger bestaan er deserteurs en profiteurs zo ook onze ooster- overburen Sjani Scnebbel en Simon Sul. Sjani die al jaren naar onze goedkope huurprijs loopt te vissen om die arme Antonio te manipuleren had bedacht dat Antonio nu wel gratis wifi kon geven nu ze met minder hulp moesten rondkomen. Sjani en Simon wonen in de Heimat in Hamburg maar ze zijn in Maastricht op het vliegtuig gestapt omdat het daar twee kwartjes goedkoper was. Sjani is een klein opdondertje van een jaar of 65 die haar man overal heen en weer commandeert. Ze heeft een afgemeten schoolmeesterachtige beslist stemmetje dat geen tegenspraak duldt. Simon goedsul heeft de strijd al 30 jaar geleden opgegeven. Hij doet al 40 jaar zijn best longkanker te produceren. Vooralsnog blijft de schade beperkt tot een enorme hoestbui en een

rochel die uit zijn tenen komt na ieder trekje. Om met BertVisscher te spreken daar had mevr Kim Jong-un even geen boodschap aan. Door mijn tweede generatiesyndroom was ik gevoelig geworden voor dictatoriale leiders vanuit het oosten. Ik adviseerde Antonio om mevr. Poetin een wifi van een lokale provider in Maspalomas aan te bieden, waardoor ze de rest van de vakantie slechte verbinding had. Sjani was gevoelig voor mensen en dingen die niet naar haar luisterden.

Antonio (en wij) voerden een verloren strijd. De gemeente, eigenaar van half Cumana besloot Antonio op een slinkse manier te lozen. Het zou het beste zijn als hij zelf wanhopig zijn ontslag zou aanbieden. Antonio die gedwongen werd om te multitasken voelde zijn hoofd vol watten. Het leven werd een onoverzichtelijke chaos. Hij was een verkeersleider waar alle apparatuur opeens waren uitgevallen. Zijn vrouw hakte definitief de knoop door toen Antonio weer met een verwilderde blijk thuiskwam. Antonio zou nooit meer terug naar Cumana gaan.

Het zwembad en de appartementen

Slotlied, apotheose Cumana

O, Cumana, parel aan de kust. 25 zomers, een kwart eeuw lang, hebben wij jouw schoonheid bezongen, met blijde zang.

Waar is Antonio van het zwembad? Waar is Antonio van de receptie?

Wie beschrijft de diepte van onze deceptie?

Bij de receptie van Cumana

Herinneringen, zo helder en zo zoet, Vol van lachsalvo's een heerlijk bestaan. Vriendschappen gesmeed, onder de warme gloed, Een plek waar de tijd even leek stil te staan.

Maar nu is het voorbij, de sleutel terug, Een afscheid dat even hard aankwam als een onverwachte trein. Toch blijft de herinnering, een schat zo fijn, Aan Cumana, ons paradijs, voor altijd in ons zijn.

We zullen je missen, Cumana, dat is zeker, Maar de herinneringen blijven, voor eeuwig en eeuwig!